

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SAVAŞ SÜRÜYOR

- Diyalektik Dönüşüm
- Konseyler İçin Mücadele
- Felluce Katliamı ABD'nin Yenilmesini Engellemeyecek
- Filistin Devrimdir Devrim de Filistin
- AB Tartışmalarında Proletaryanın Tavrı
- Yoldaşının Anlatımından Kombatımız Murat
- Öleceğiz Ama Asla Teslim Olmayacağız

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR!... REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!

DİYALEKTİK DÖNÜŞÜM

Eski toplum (Ancien Sوسیété)'un yazarı H. Morgan, önemli sonuçlara ulaşmıştı: İlerleme, geleceğin de yasası olacaksa, Eski Toplumun (sınıfsız toplum) ilkeleri toplumsal ilişkilerde yeniden egemen olacaktır. Çok açıktır ki, Eski Toplumun (ilkel komünal toplum) ilkeleri gelecekte daha üst düzeyde ortaya çıkacaktır. Gelecek toplumun toplumsal ilkeleri geçmişin düzeyiyle ortaya çıkmayacaktır. Eski Toplumun yazarı da bunu kavramıştır.

Ulaşılan sonuç tarihsel materyalisttir. Geleceğin toplumundan söz etmek yalnızca tarihsel bir zorunluluktan söz etmek değil; aynı zamanda diyalektik bir düşünceden hareket etmektir: Varolan toplumun karşısına dönüşmesi; H. Morgan'ın dizimini izlersek: Vaşilikten, Barbarlığa Uygarlık ve Gelecek Toplum'a ulaşan gelişme; bir dizi alt-üst oluşlar; toplumsal dönüşümler ve her toplumun diyalektik olarak karşısına, dönüşmesiyle olur.

Morgan burada tüm tarihsel dönemlere egemen olan ilerleme yasasından söz ediyor. Bir an sanki bu görüşte diyalektik bir şey yokmuş gibi görünüyor. Oysa ki, yazar araştırmalarında bir dizi toplumsal alt-üst oluşumdan ve köklü değişimden söz ediyor. Tarihte yalnızca süreklilik yoktur; aynı zamanda kesintililik de vardır. İnsanlık tarihi hem sürekli, hem de kendi içinde birbirinden farklı dönemlere ayrılmıştır. Sıçramalar, dönüşümler ve toplumsal yadsınmalar içerir. Her toplum biçimi, bir önceki toplum biçiminin yerini alarak, pratikte O'nu eleştirmiş, yadsımıştır. İlerleme, yadsımının yadsınması diyalektik yasasının işlemesiyle gerçekleşir.

Burada, tam da ilerlemenin diyalektiği üzerinde durmak istiyoruz. Her tarihsel dönemin kendi ekonomik yasaları vardır. Toplumun gelişimi belli bir ekonomik temel üzerinde olur. Toplum sınıflı bir toplumsa (karşıtların birliğine dayanan bir toplum) ilerleme de çelişmeli ve karşıt bir niteliğe sahiptir. Böyle bir toplumda "ilerlemeciler"ın söylediği gibi, "ne olursa olsun toplum daima ileri hedeflerine doğru ilerler", biçiminde bir durum yoktur. Karşıtların birliği, karşıtların savaşımı olarak yansır. Burada, sınıflı toplumun bu doğasına aykırı olarak bir "toplumsal ilerleme" yoktur. Kapitalist toplum söz konusu olduğu zaman, burjuva üretim ilişkileri, önce üretici güçlerin gelişmesini sağlarken, süreç içinde (ve kendi normal gelişimi sonucu) üretici güçlerin önünde ayak bağı olur. Bu aşamada ilerleme, ancak üretici güçlerin bu ayak bağından kurtulunca gerçekleşir. Gerçek ilerlemenin karşıt niteliği, kendini apaçık gösteriyor.

Toplumsal evrimin politik bir devrimle sonuçlanmadığı zaman; ancak o zamandır ki, gerçek bir ilerlemeden; toplumun ilerlemesinden söz edebiliriz. Nasıl ki, kötümserler pek yavaş değişimden konuşuyorlarsa; iyimserler de daima bir ilerlemeden konuşurlar. Gerçekte ise tarih, sınıf savaşları tarihidir. Sınıf savaşımı ise, tarihin motorudur. Yani gerçek yaşamda sınıfların savaşı var; bu çatışmadan ayrı giden bir ilerleme yoktur. Burjuva toplumun evrimi çelişmeli bir evrimdir. Tam da bu nedenle tarihsel süreç çatışmalı, patlamalı ve sıçramalı ilerler. Tüm bu çatışmalı, patlamalı ve sıçramalı sürecin sonucunda, toplum yeni ve daha yüksek bir toplumsal ilişkiye geçer ve yeni bir gelişme dönemini başlatır. Morgan'ın bahsettiği o "gelecek" ancak proletarya tarafından, proletaryanın sınıf savaşımının sonucu olarak gerçekleşecektir. Proletaryanın sınıf savaşımı olmadan yeni bir toplum hakkında konuşmak boşunadır.

Kapitalist toplumda hem geliştirici bir yön; hem de geriletici bir yön var. Her şeye gelişme dinamikleri açısından bakanlar, sistemdeki geriletici öğeleri (dinamikleri) göremez. Kapitalizmin teknik temeli devrimci bir rol oynarken, üretim biçimi ve üretim ilişkileri

leri belli bir aşamada geriletici rol oynar. Aralarında büyük bir çatışma başlar. Belli bir noktada üretici güçlerin zincirlerinden kurtulması, bir varlık-yokluk sorunu haline gelir.

İnsanlık bu noktaya gelmiş bulunuyor. Kapitalizmin yükseliş dinamikleri, yerini çöküş dinamiklerine bıraktı. Çöküş, her aşamada aynı tempoyla sürmez; belli bir düzeyde sıçrama gösterir. Her şeyin tepe taklak olduğu zaman bu, zamandır. Tarihin kapitalizm altındaki süreci kesintiye uğrar; ya da kapitalizmin tarihteki dönemi sona erer. İnsanlık bu noktada her şeyini yitirebilir. Kapitalizmin devamı bu anlama gelir. İnsanlık tarihinin sürekliliği ancak, yeni bir tarihi süreç olarak güvence altına alınabilir. İnsanlık, bunu başaracak bilince ve perspektife sahiptir. İnsanlığı geleceğe taşıyacak büyük bir devrim, tarihin bağrından kopup geliyor.

Kapitalizm, kendi içinde bir dizi dönüşüm ve alt-üst oluşlar yaşadı; farklı uğrak noktalarından geçti. Gelişme, diyalektiğin yasalarına uygun gerçekleşti. Kapitalizme giriş, kapitalizmin klasik ülkelerinde üreticinin kendi üretim araçlarından kopartılmasıyla başlar. Sonraki süreç, küçük kapitalistin büyük kapitalist tarafından yutulmasıyla yeni aşamaya ulaşır. Her şey yadsımının yadsınması yasasına uygun olur. Kapitalizm, en sonunda kendi yadsınmasını doğurur: Özel mülkiyetin, toplumsal mülkiyete dönüşümü. Burada her şey ekonominin yasalarına göre olup-biter. Fakat tarih, yalnızca ekonomik yapıdan ibaret değildir. Ekonomik yapı temeldir, ancak, tek değildir. Ekonomik ilişkilerin biçimlendirdiği toplumsal ilişkiler ve onun da belirlediği politik ilişkiler bir bütünlük oluşturur. Burada politik ilişkiler, sınıf ilişkilerinin bir ifadesidir; sınıf savaşımının gelişimini anlatır. Bu anlamda, kapitalizmin yapısında meydana gelen ekonomik dönüşümler, kaçınılmaz olarak, beraberinde iç politik çatışmaları getirir. İç politik çatışmalar olmaksızın bir toplumsal gelişimden söz edilemez. Bir kez daha görüyoruz ki, ilerleme, çelişmeli ve karşıt niteliğe sahip.

Kapitalizm, kendi içinde diyalektik dönüşüme uğrar. Diyalektik dönüşüm, eskisinden farklı yeni bir aşamaya geçilmesi demektir. Böylelikle kapitalizm dönüşüm geçire geçire maddi koşulları ileri düzeye çıkarır. Emek araçları devasa boyutlara ulaşır. Kapitalist toplum, karşısına dönüşme noktasına gelir. Kapitalizm bundan fazlasını da yapamaz. Kapitalizmin bundan daha ileri gideceğini bekleyenler, bunu hiçbir zaman göremeyecektir. Çünkü bu noktada her tür çağdaş gelişme, kapitalizmle çatışma içindedir.

Kapitalist toplumun karşısına dönüşme aşamasına gelmesi, insanlık tarihinin de yeni bir gelişme aşamasına geçmesinin uygun koşullarının oluşması anlamına gelir. Bu, her açıdan yeni bir gelişme aşamasıdır. Eskinin çizgilerini üzerinde taşısa da, ondan tamamen farklıdır. Yeni ve daha yüksek bir döneme geçiştir. Eski toplum aşılmıştır; bu nedenle, eski toplumun bir devamından söz edilemez. Toplum yeni bir temelde, yeniden örgütlenecektir. Üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetinde, yalnızca bu temelde, kesinlikle daha ileriye gidilecektir.

Geçmişle böylesine köklü kopuşu gerçekleştirecek olan proletaryanın büyük devrimci eylemi; bu nedenle çok sancılı, şiddetli ve çetin geçiyor. Sınıfsız topluma geçişte, daha bir dizi zorlu eylemlen geçeceğiz. Geçiş sürecinde, geçici geriye düşüşler ve geçici yenilgiler olacaktır. Geçici düşüşlerin ve geçici yenilgilerin olmayacağı bir tarih hakkında hayallere kapılmadık hiçbir zaman. Ancak bir şeyden eminiz: Nihai (sonal) zafer kesinlikle proletaryanın olacaktır.

C. DAĞLI

KONSEYLER İÇİN MÜCADELE

20 Kasım'da Ankara, son yılların en kitlesel işçi-emekçi eylemine ev sahipliği yaptı. Türkiye ve K. Kürdistan'ın dört bir yanından emekçiler başkente akın etti. Katılımı düşürmek isteyen burjuva sendikacıların ayak oyunları, işyerleri kapatılan Yol-İş Sendikası işçilerince bozuldu ve alanın üçte birini tek başlarına doldurdular.

Son yılların en kitlesel eylemi olsa da, dipten gelen dalga çok daha büyük. Emek hareketini yakından izleyenler, son bir yıl içindeki yaygın eylemlere dikkat edecektir. Son bir yıl içinde ülkenin dört bir yanında, fabrika fabrika, atölye atölye, kopup gelen eylemlere, grevlere ve savaşımın diğer biçimlerine tanık olundu. Tekel, Sümerbank, Metal sanayi gibi büyük fabrikalar yanında, organize sanayi sitelerinden, tersanelerden, orta büyüklükteki tekstil ve gıda sektörlerinden, toprak ve tarım işçilerinden gelen yan yana, ardı ardına dizilen eylemler, 20 Kasım'da yüzeye vuran patlamanın, esasında olması gerekenin küçük bir bölümünü yansıttığına işaret ediyor. Burada evrimci bir "yükseliş"ten bahsedemeyiz; ama içinde sıçramalar ve patlamaları da barındıran "devrimci bir yükseliş" var. Çoğu sendikacının, katılımın yoğunluğuna şaşırılmaları boşa değil.

20 Kasım eyleminin hedefi politiktir. Burjuvazinin hükümetine karşı, emekçilere başlatılan saldırıları durdurmayı, hükümetin aldığı kararların geri çekilmesini amaçlıyordu. İşçi hareketindeki politikleşme bir süredir devam ediyor. 1 Mayıs tartışmaları ve NATO karşıtı eylemlilik dönemi, emekçilerin politik eylemlere susamış olduklarını göstermişti. O dönem dar bir çerçevede kalan hareket, bu kez, IMF patentli yıkım nedeniyle, çok daha geniş bir tabana doğru kayıyor. Bu politik hareket, sendikal çerçeveyi aşacaktır, ama asla kendiliğinden değil. Bilinçli işçilerin doğru tanımlanmış devrimci araç ve hedeflere öncülük etmesini; dahası, yeniden güç kazanacak olan, o eski hastalıkla, "sendikalizm"le bilhassa mücadele etmesini gerekli kıyor.

Herkesin kabul ettiği gerçek şudur: İşçi sınıfı artık sendikalara güvenmiyor. Son 35 yılın sert sınıf savaşımının işçilere kazandırdığı devrimci bir bilinçtir bu. Bu gerçeğe rağmen, sendikalizm hastalığının güç kazanması, hangi nesnel gelişme temeline oturuyor? Bu temel şudur: Yaygınlaşan, kitleselleşen hareket, kendisine yeni "neferler" kazandırıyor. Bu yeni ve tecrübesiz neferler, hareketin çoktan aşmış bulunduğu bir çok eski hastalığı, geleneksel bakış açısını da harekete taşıyor. İleri bilinçle eyleme geçen hareket, yeni "nefer"lerini eğitmek durumunda kalıyor. Örneğin, son dönemde yaygınlaşan eylemler, daha önce hiçbir mücadele tecrübesi bulunmayan alanlardan yükseliyor ve "yeniler", daha ilk adımlarında birlik olmanın, sendikalaşmanın gücünü keşfediyorlar. Ama bu ilk dersin hemen ertesinde, üstelik çok kısa bir süre içerisinde, ikinci bir dersi öğreniyorlar: Kendi deyimleriyle, sendika ağalığı ya da gerçek ifadeyle burjuva sendikacılığın

gerçek yüzünü, hemen ortaya çıkarıveriyorlar.

Hızla yaygınlaşan işçi hareketinin, yeni neferlerinin ekonomik ve sendikal temelde eyleme geçmesi, bu harekete yön verme iddiasındaki grupları, partileri, sendikalizm hastalığının kucağına düşürüyor. Bu grup ve partilerin iddiası, sendikaları ağalardan temizleyip, yönetime gerçek işçi temsilcilerini getirmektir. Oportünist ve reformist grupların dışında, kimi bilinçli işçiler de en hafifinden "iyi niyetli" olan bu amaç için ter döküyorlar. Oysa, gerçek işçi temsilcileri eliyle yürütülse bile, geleneksel sendikal hareket ömrünü tamamlamıştır. Sendikalizme karşı mücadele verecek öncü işçinin, bilincine kazınması gereken ilk nesnel gerçek budur.

Sendikal Hareketin Tükenişi

Sanıldığı aksine, sendikal hareket, burjuva sendika yöneticileri tarafından tüketilmedi. Eğer bir hareketin güçlü maddi zemini varsa, yöneticiler bu hareketin gelişimini durdurmaz, yalnızca köstek olabilir, yavaşlatabilir. Oysa, olan şey; sendikal hareketin maddi zemininin güçsüzleşmesidir.

Sendikal hareketin maddi zemininin erimesinde birinci etken, işsizliğin yaygınlaşmasındaki olağanüstü artıştır. Sendikal faaliyet, eğer bir çalışma alanı varsa, kendi varlığını koruyabiliyor. Ama artık, bir zamanlar 15 bin işçinin çalıştığı bir tesiste, şimdi sadece bin işçi çalışıyorsa ve bu "işsizleştirme" eğilimi her alanda artarak sürüyorsa, en ileri bilinçli sendika bile nasıl pazarlık gücünü koruyabilir? İş sözleşmeleri ve buna endekslenen mücadele, artık eski anlamını yitirmiştir. Büyük kentler, artık, çalışan her işçinin yerini almaya hazır işsizler ve yarı proleterlerle doludur.

İkinci etken, çalışanların mutlak yoksullaşmasının hızlanan bir eğilim olmasıdır. İşçiler, mutlak yoksullaşmanın ne anlama geldiğini kendi yaşamlarında çok iyi biliyorlar. Daha az gıda harcaması yapmak, daha az giyinmek, daha az ısınmak, daha az dinlenmek... Mutlak yoksullaşma eğilimi, devlet-tekelleşmesiyle hızlanıyor. Emekçiye biraz olsun nefes aldırarak amacıyla yürütülen ekonomik kazanım mücadelesi, gerçek amacına ulaşamıyor. Çünkü, işçilerin ortalama ücretlerine yapılan her zam, artan vergilerle, daha da pahalı hale gelen kamu hizmetleriyle geri alınıyor. Bir diğer neden, servetin, zenginliğin bir kutupta birikiminin olağanüstü boyutlara varmış olmasıdır. Harcanabilecek paranın büyük çoğunluğu, en zengin azınlık nüfusta birikmiş durumda. Bu nedenle, üretimin ve ticaretin temeli, "kitle tüketimi"nden çok, "lüks tüketim"e doğru hızla kayarken, diğer yandan da "kitle hizmeti" üreten kamu hizmetleri ortadan kaldırılıyor. Markalaşma peşinde koşan tekstil sektörü, tekellerin egemenliğine geçip lüks tüketime hammadde olan tarım ve gıda sektörü, kira bedellerini akıl almaz boyutlara çıkaran emlak spekülasyonları, ücretsiz sağlık ve eğitim gibi kamusal hizmetlerin ortadan kalkması, belediye faaliyetlerinin emekçiler için yı-

kim ve cezalardan başka bir şey ifade etmemesi, vs. daha bir çok etken, mutlak yoksulluğu geri döndürülmez bir süreç haline getiriyor. Bütün bunlar yaşanırken, sendikaların masa başında, ücret artırımını, sağlık ve sosyal haklar konusunda pazarlık yapmaları, artık bir anlam ifade etmiyor.

Bütün bu nedenlerden ötürü, en mücadeleci sendikalar bile, imzaladıkları sözleşmelerde, çalışanların yaşamlarını gerçekten iyileştirecek kazanımlar elde edemiyorlar, ama en fazla "sendikal haklar"ını korumuş oluyorlar. Bu durumda işçiler, en mücadeleci sendikaya bile güvenlerini zamanla kaybediyorlar. "Onlar kendilerini kurtardı, bizi düşünen yok" diyorlar.

Öyleyse, kısaca şu tespiti yapabiliriz: Sendikal araç ve yöntemlerle, işçi sınıfını, değil bir devrimci kalkışa yönlendirmek, onun günlük ekonomik kazanımlarını korumak bile mümkün değildir. Öncü işçiler, burjuva sendika yöneticilerine lanetler okumakla boşuna nefes tüketmesinler. Artık öncü işçiler, harekete kaldıraç görevi görecek, yeni kalkışma araçlarını, örgütlenme biçimlerini ve hedefleri tanımlamak, büyük işçi kitlesini bu yönde uyandırmak zorundadır.

Komiteler Yetmez, Konseylere...

İleri bilinçli işçiler, zaman zaman, İstanbul Sendikalar Platformu gibi zeminlerde oldukça etkin oldular, fakat sonuçta sendikal araçlarla tanımlanan etkinlikleri, ne genel bir hareket yarattı, ne de bir sıçrama zemini... Yine de, bu tür bir araya gelişler, ileri işçilerin devrimci bir arayış içinde olduklarının işaretiydi. Sendikal mücadelenin maddi zeminlerinin güçten düştüğü bu aşamada öncü işçiler, yeni araç ve yöntemler icat etmek durumunda değiller. Bu araç ve yöntemler, işçi sınıfının çeşitli kesimleri içinde şimdiden ortaya çıkmıştır: Komiteler. Öncü işçilere düşen görev, hiçbir yasa ile sınırlı olmayan bu komiteleri sınıf içinde yaygınlaştırmak ve konseylerde birleştirmek olmalıdır.

Sendikalarca önu tıkanan sınıf hareketindeki baskı öylesine yoğun ki, çatlaklardan sızarak kendi yolunu buluyor. Komiteler de böyle gündeme geldi. Leninistlerin uzun süredir işçi sınıfı arasında çağrısını yaptığı komiteler, sömürünün en azgın biçimlerinin yaşandığı, bunun sonucunda kavganın da sertleştiği alanlarda ortaya çıkmaya başladı. Kurtköy Sanayi Sitesi İşçiler Komitesi, Tuzla Tersane İşçileri Komitesi, Sümerbank ve Tekel işçilerinin komiteleri, Maraş ve Uşak'ta ortaya çıkan komiteler, ilk aklımıza gelenler. Bu eğilimin hızlandığı bir süreçten geçiyoruz. Öncü işçiler, buldukları her yerde bu komiteleri kurmakla kalmamak, bu yerel etkinliği tüm sınıfın üzerindeki bir etkiye çevirmek için, bölgesel konseylere ve nihayet tüm ülkeyi kapsayan konseylere doğru yönelmelidir. Bu haliyle, komiteler yerel ve sınırlı etkiler yaratabilirler.

Kuşkusuz oportünizm ve reformizm, sendikalar dışında veya sendikalara rağmen kurulan bu komiteleri, sendikal bürokrasinin de lütfkâr yardımıyla, bir sendika alt yapısına dönüştürmeyi hedefleyeceklerdir. Bu sayede, tıpkı bugün, yıllardır toplanmayan, ama alelacele toplanıp eylem kararları çıkartan Emek Platformu'nun yaptığı gibi; gelişen ve yaygın-

laşan büyük dalgayı sendikalar içinde boğmak isteyecektir. Öncü işçiler, oportünizm ve reformizmin bu geri çekici taktiklerine karşı da amansız bir ideolojik mücadele yürütmelidir.

Ekonomik mücadelenin mutlak yoksulluğu geri çevirmediği bu aşamada, öncü işçilerin bir diğer görevi, emekçilere biraz olsun nefes aldıracak mücadelenin, sert politik savaşlarından geçtiği, genel politik bir eylemin pratiğinde yaratılacak olan sıçrama zemini bulunmadığı sürece, sınıfın ve diğer ezilenlerin yaygın eylemlerinin bir araya getirmeyeceğini; ve bir kez bu sıçrama zemini yaratılınca, hareketin devrimci iktidarı fethetmek zorunluluğu ve kaçınılmazlığıyla karşı karşıya geleceğini kavratmak ve buna uygun hareket etmektir.

Öncü işçiler, komiteleşmenin henüz tohum halinde olduğunu, buna karşılık sendikal alanda bile varolan baskıların olağanüstülüğünü göz önüne almak gerektiğini düşünebilirler. Varsın komiteleşme hareketi yolun başında olsun ve varsın baskılar en üst düzeye çıksın. Fizikteki etki-tepki yasası gibi, ne kadar baskı uygulanırsa, patlama da o denli şiddetli olur. Ve patlamayla birlikte, bugün binlerle sayılanlar, yüz binlerle sayılmaya başlanır. Yeter ki, nesnel eğilime, kaçınılmaz olana, sınıfların gerçek çıkarlarına uygun örgütlenmelerimiz hazır olsun. Bugün yetersiz olan ilişki ağı, bir anda büyük bir güce dönüşebilir. 20 Kasım eylemi, öncü işçilere bu yönde cesaret verici nitelikteydi.

Varolan sınırlı haliyle bile olsa, komiteleri konseylere taşımak için, şimdiden kolları sıvamalıyız. 20 Kasım eylemi, işçi sınıfının genel politik bir eyleme ne denli susadığını gösterdi. Bu özlem ve isteğin Emek Platformu gibi burjuva zeminlerde sönüp gitmemesi için, yerel komiteler, bölgesel ve ülke düzeyinde konseylere taşınmalıdır. □

Felluce Katliamı ABD'nin Yenilmesini Engelleyemeyecek!

Geçtiğimiz günlerde, Amerikan ordusu, bütün barbarlığını kuşanarak Irak'ta Felluce'ye saldırıya başladı. ABD seçimlerinin ardından Bush'un yeniden seçilmesini dünya halklarının, özelde ise Irak halkının moralini bozmak ve göz dağı vermenin, kendi ordusunun ise moral motivasyonunu sağlamayan bir fırsatı bilerek, saldırısını artırdı. Savaşın çok daha piddetli geçeceğinin mesajını, Irak'ta direnişle özdeleşen, işgale ilk silahlı ve kitlesel başkaldırıyla yanıt veren Felluce üzerine bombalar yağdırarak verdi. Böylesi büyük bir katliamın seçimlerin hemen ertesine denk getirilmesinin anlamı savaş politikalarının çok daha piddetli devam ettirileceğini göstermekti. Kısacası, hegemonyasını sağlayabilmenin ve koruyabilmenin tek yolunu savaşta gören ABD emperyalizmi, tarafından bu büyük katliamla, savaşa karşı çıkan dünya halklarının eylemlerinin ve Irak direnişinin nafîle olduğunu emperyalist bir savaşa boyun eğmekten başka çareleri olmadığı mesajı hedeflenmişti... Ama her şey tersine döndü... .

ABD'nin Felluce'ye saldırı hazırlığı haftalar öncesine uzanıyordu ve 8 Kasım'da günlerce aralıksız sürece olan hava bombardımanıyla şehir yerle bir edildi. Çünkü Amerikan ordusu, Felluce'ye doğrudan kara birliklerini sokamayadığı önceki denemelerinden çok iyi biliyordu. Öte yandan, şehrin üstüne kimyasal bombalar da dahil olmak üzere binlerce bomba yağdırarak nasıl bir imha hareketine yöneldiğini gösteriyordu. Verdiği mesaj belliydi: "direniş sürdüğü sürece imhaya bu şekilde devam edilecek", buna karşılık Irak halkının ve direniş güçlerinin yanıtı da netti. "Teslimiyet

asla! Sonuna kadar savaşılacak ve savaş her yerde yürütülecek."

1,5 yıllık sürede ABD defalarca Felluce'ye saldırıya, her seferinde şehir teslim aldıklarını açıkladı ama şehir direniş mevzisi olmaya devam etti. Bu yılın Nisan ayında yine Felluce'ye saldırıya olan ABD, hem kayıplar vermişti, hem de öne sürdüğü Irak ordu askerlerinin büyük bir kısmı kendi halkına kurşun sıkmayı reddederek ya firar etmişti ya da direnişçilerin saflarına geçmişti. Bu süreç, ABD için bir yenilgiydi, hem de askeri üstünlüğüne ve sağlığı korkuya güvenen ABD'nin politik yenilgisine eklenen askeri bir yenilgi... ordu içinde moral motivasyonunu kaybeden ABD askerleri, en çok o süreçte firara yönelmişti. Savaşın tam ortasındalardı ve her geçen zaman yenilgiye eklenen şey, yürüttükleri savaşın özgürlükle hiçbir alakasının olmadığı gerçeği idi. Felluce'nin varlığı, demoralize olmuş ABD ordusunun askeri hegemonyasını sarsıyordu. Felluce'nin teslim alınması, ABD ordusunun bozulan moralinin onarımını, direnişin güçlenmesinin ve silahlı mücadelenin önünün alınması anlamını taşıyordu ABD için... "Hakim olma"nın yolunu da imha hareketinde buldu; önceki yenilgileri örtecek askeri başarının yolu! Buna tek inanan ise kendisi idi...askerlerin operasyon sırasında firar etmelerinin önüne geç-

mek için, Felluce ele geçirildiğinde, operasyona katılan ABD askerlerine, bir süreliğine de olsa evlerine dönme vaadinde bulundu. Ama Felluce'ye saldırıyla birlikte direniş çok daha piddetli olarak ülkenin her yanına yayılmaya başladı. Ve böylece arkalarında kan ve ölü deryası yaratarak da olsa, evlerine dönme umudu taşıyan Amerikan askerlerinin umutları hızla tükendi: daha çok umutsuz-

luđa ve ölüm korkusuna kapýlarak kýmýldayan her þeye atep açmaya baþladı; paranoya olmuş bir sürüden başka bir þey de-đildi... ABD askerleriyle operasyona katýlan Irak ordu askerlerinin operasyonun baþýnda sayýları 5 bin iken birkaç gün sonra iki bine düþmüþtü, üç bin Irak askeri kendi halkýna kurþun sýkmayý reddederek firar etmiþti.

ABD 8 Kasým'dan sadece birkaç gün sonra, ne geriye adým atabiliyordu ne de þehirde ilerleyebiliyordu. Üstelik ülkenin her yanýnda þiddetli eylemler gerçekleþiyor, yönetimler Iraklý direniþçilerin ellerine geçiyordu... ABD durumu kurtarmak için hava bombardýmanýna daha fazla yöneldi. Bir hafta sonra ne Felluce'yi ele geçirdiđini tam olarak söyleyebildi, ne de istediđi sonuçlara kavuþtuđunu... Yarýnyný planlamaktan yoksun olan emperyalistlerin durumu umutsuzluđunu korumaya devam ediyor!

Her katliamýn ardýndan daha geniþ yýđýnlarýn öfke ve kinini üzerine çeken ABD, Felluce katliamýyla ülkede artýk kimisenin durduramayacađý ancak bir devrimle son bulacak iç savaþa ivme katmýþ oldu.

Felluce katliamýnýn hem Irak direniþi, hem de direniþ birlikleri açýsýndan mutlaka bir çok sonucu/çýkarýmý olacaktýr. Bunlarýn hepsini ilerleyen zaman içinde birlikte göreceđiz. Ancak biz bir yanýna bir kez daha dikkat çekmek istiyoruz.

Irak direniþ birliklerinin ABD'nin Felluce'ye yönelik imha hareketini gördüklerinden dolayı, bütün gücü Felluce'ye yýđmak yerine ülkenin her yanýnda harekete geçerek, yerel yönetimleri ele geçirmeye çalıþarak emperyalist ordularla iþbirlikçilerini hareketsiz býrakma biçimli bir plan oluþturduklarýn katliamýn ilerleyen günlerinde birlikte gördük. Bu planý belli noktalarda baþardýlar da... ancak eksik kalýnan þey, henüz tam sađlanmamýþ olan direniþin politik öncülüđü ve bilincidir, ki bu eksiklik, bir çeþit ayaklanma olan bu planý istenilen düzeye taþýyamamýþtýr. Yine de bu kýsa ve sert geçen süreç, direniþin eksik yanlarýnýn daha net görülmesi ve tamamlanmasý gerekliliđi bakýmýndan önemli olmuþtur.

Savaþýn þiddeti içerisinde politik eksikliklerin üstü örtülür, arka plana atýlýr. Oysa savaþ, politikanýn zor araçlarýyla devamýdır. O halde iþ sadece kiminle olursa olsun, bir yerlere darbe vurmak, adýr kayýplara uđratmakla yürütülemez. Irak'ta eksik olan savaþma gücü vb deđildir, devrimci bir hareketin, birliđin yaratýlmasýnýn ertelenmesidir. Oysa öncüde gerçekleþtirilen politik dođruluk ve netlik kitlelere yansýdýđýnda, -ki bunun Irak'ta koþullarý mevcuttur- düþmana vurulacak darbeler çok daha güçlü ve kesin olmaya baþlar. Ama Irak'ta oluþturulan Direniþ Cephesi örgütlenmesi bir röportajda, "politika belirlemeyi erteleme"nin, yeni direniþ cephesi içinde dinci kesimin de yer almasýnýn dođru gördüđünü açıklýyordu. E- vet, politikalar belirlenmeye, oluþturulmaya baþlandýđýnda, direniþ cephesi içinde ayrýþmalar yaþanacaktır. Ancak bu ayrýþma, Irak Direniþini güçsüzleþtirecek olan bir ayrýþma olmayacaktır, aksine, direniþi salt iþgal karþýtýlýđýndan çýkarýp, devrim, sosyalizm temelinde ilerlemesinin yolunu

açacaktır.

Birincil sorun olan iþgalin yok edilmesi, ikincil bir sorun gibi görünen iþgalin ardýndan nasýl bir sistemde/ülkede yaþamaya devam edileceđi sorunu birbiriyle dođrudan bađlantýlý olduđu kadar birincil sorun ikincil gibi görünen sorunun çözü- münün içindedir. Bu hiçbir zaman göz ardý edilmediđi, temele alýndýđý için, Vietnam ve Kore savaþý kazanabilmiþlerdir.

Direnin bu kadar güçlü olmasýnýn nedeni, elbette halkýn bizzat savaþa aktif katýlmýþ olmasýndandır. Düþmaný yen- bilmek ise halklarýn iþgalden sonra nasýl bir sistemde, kimin iktidarý altýnda yaþayacađýyla ilgilidir. Ýþgal o denli barbarca sürmektedir ki, bir yanýyla iþgal öncesi yaþanan baský ve yoksulluk unutturulmuþ, öncesi istenir hale gelmiþ gibidir. Oysa bunun böyle olmadýđýný Irak halký direniþin ilk aylarýnda ve sonralarý da söylemiþtir: "Ne Saddam, ne ABD! Biz kendi kendimizi yönetmek istiyoruz" diyerek. Irak halkýnýn sosyalizm mücadelesine yabancı bir halk olmadýđýný biliyoruz. Politik eksiklikleri çok ciddidir, ama giderilemez deđildir; tamamlan- dýđýnda direniþ güçlü bir devrim hareketi olarak yoluna devam edecektir. Ancak bu þekilde Irak'taki bütün halklar ve azýnlýk- lar birlikte mücadeleyi sürdürmüþ olacaklardır ve dolayýsýyla emperyalistlerin halklarý birbirine düþürme, birbirine kýrdýrt- ma planlarý boþa çýkartýlacaktır.

Yeniden baþa dönersek... Felluce ile ABD'nin amaçladý- đý þeyler gerçekleþmedi; ne Irak halký, ne de dünya halklarý emperyalist bir savaþa boyun eđmeye- ceklerdir.□

AVRUPA'NIN JANUS'U UKRAYNA BIÇAK SIRTINDA

Bir yüzü batıya, Avrupa'ya, diğer yüzü doğuya, Rusya'ya dönük olan Ukrayna, başkanlık seçimleri sonrası karıştı. Seçimlere "Batı yanlısı" muhalefetin adayı Yuşçenko ile "Rusya yanlısı" başbakan Yanukoviç'in seçimlere favori adaylar olarak katıldığı Ukrayna, seçim öncesi bölünmüşlüğü'nün derinleştiğine tanık oldu. Sokaklar hareketlendi. Yuşçenko'nun taraftarları "yaşasın Napolyon, yaşasın sucuklar!" çığlıklarını anımsatır bir dolar ve votka düşkünlüğüyle çıktı sokaklara. Parlamento ve kamu binalarını kuşattı. Başkent Kiev'in trafiğini kilitledi. Olayların gidişatı Yugoslavya ve Gürcistan'daki gelişmeleri anımsatıyordu. Tansiyon yükseldi.

Olayların daha başından itibaren, hatta seçimlerden önce, "uluslararası toplum" Ukrayna'ya müdahil durumdaydı. Bir tarafta Putin'in Rusya'sı, (ve batı için istenmeyen adam olan Lukaşenko-Beyaz Rusya Devlet Başkanı-) diğer tarafta ABD ve Avrupa. Ukrayna'nın cambaz başkanı Kuçma ise, bu iki kutup arasında gidip gelmişti yıllar boyu. Bir yandan NATO ve AB'ye üye olmaya çalışmış, diğer yandan Moskova ile ilişkileri sıcak tutmaya devam etmişti. Kuçma'nın kendi deyimiyle bu, "ikili siyaset" idi. Ukrayna'nın Janus rolünü, bir yüzü geçmişe bir yüzü geleceğe bakan Janus rolünü, bundan daha çarpıcı ifade etmek zor olsa gerek.

Ukrayna, SSCB'nin dağılmasından sonra bu ikili rolden, bu bölünmüşlükten asla kurtulamadı. Bir yanda karşı-devrimcilerin kıblesi Batı vardı. Gelecekleri oradaydı. Ama diğer yanda, Sovyet iktisadi şekillenişinin kendini dayatmasıyla oluşan bir durum söz konusuydu. İktisadi yapı Ukrayna'yı diğer Sovyet Cumhuriyetlerine, en başta da Rusya'ya itiyordu. Sanayinin en gelişmiş olduğu Sovyet Cumhuriyetlerinden biri idi Ukrayna. Sibernetik, gemi yapımı, silah

ve uzay sanayi, maden ve demir-çelik vb. pek çok alanda gelişmiş bir sanayi biçimleniş vardı. Ve bunlar, tüm Sovyet sanayi ağının bir parçasıydı. Bunun yanı sıra 70 yıllık ortak siyasi-kültürel geçmişin yarattığı yakınlaşmayı da unutmamalıyım. İşte bu özellikleriyle Ukrayna "Doğu" ile "Batı" arasında gitti geldi. Bu yılın 27 Temmuz'unda, Yalta'da, Kuçma AB ve NATO üyeliği amacından vazgeçtiğini ve Rusya ile daha sıkı ilişkiler geliştireceklerini bildirdi Putin'e

Bu gelişmelerden sonra ABD ve Avrupa, kendi adamları olan Yuşçenko'ya desteklerini artırdılar. Ukrayna'nın batısı Yuşçenko'ya meylederken, doğusu Yanukoviç'ten yana tavır aldı. Ülke, coğrafi bir bölünmüşlük görünümü verdi.

"Uluslararası Toplum" Üzerine

Ukrayna olayları, başından itibaren, ülke içindeki güçler dengesinin, dış güçlerin ağırlıklarıyla ilintili olduğunu kanıtlar. Ayrıca, artık hiçbir "ulusal" olgunun, ulus sınırları içerisinde kalamadığını, doğrudan uluslararası güç ilişkilerinin etkisinde geliştiğini gösterir.

Bu özellik, özünde yeni değil. 19. yüzyılın ortasında, Marx, kapitalizmin genel eğimlerini resmederken, onun bir dünya sistemi, evrensel/küresel sistem olduğunu çarpıcı bir şekilde ortaya koymuştu. Marx'ın, eğilimlerden yola çıkarak resmettiği bu durum, 20. yüzyılla birlikte, kapitalizmin emperyalist aşamaya evrilmesiyle, katı pratik bir gerçeklik halini aldı. Ama Ekim Devrimi ile başlayan proleter devrimler çağı, kapitalizmin bu evrensel eğilimlerinin serpilip gelişmesini baskı altına aldı. İktisadi eğimler, o siyasal koşullarda, örtüsünden sıyrılıp tüm çıplaklığıyla göstermedi kendini. Ta ki 20. yüzyılın sonlarına kadar.

Kapitalizmin evrimi bir kabuk değişimini

**Dünyanın
emek cephesi
daha güçlü atılımlar
yapmadığı sürece,
belli bir süre daha bu
türden kapışmalara tanık
olacağız.
Karşı-devrimin
bu iç kapışması, güçlü
sosyalizm mücadelesi
ağırlığını koyduğu
ölçüde devrime
yarayacaktır.**

gündeme getirdiğinde, kapitalist dünyanın başında Reagan ve Thatcher vardı. ABD-İngiliz yönetiminin önderliğinde dillendirilmeye başlayan neo-liberal politikalar, iktisadi eğilimlerin artık daha fazla baskı altında tutulamayacağı bir noktaya geldiğini gösteriyordu. Bu süreç 1989-91 karşı-devrimleri sonucu sosyalist blok dağıldığında doğal sonucuna evrildi. “Küreselleşme” adı altında tüm dizginlerinden boşanan bir saldırı dalgası başladı. Kapitalist iktisadi eğilimlerin önü açılmıştı. Bir avuç emperyalist ülkenin tam tahakkümü, bağımlı ülkelerin tam ilhakı süreci başladı. Bu aşamadan sonra hiçbir ülkedeki gelişme, ağırlıklı olarak içsel bir olgu olarak meydana gelmedi. Ve biz her olayda “uluslararası toplum”u, gelişmelerin asli faktörü olarak gördük. Bu yönüyle bağımlı ülkelerdeki çoğu çatışma, “değişim” vb. doğrudan emperyalist güçlerin müdahale ve desteğiyle gerçekleşti. Emperyalistler arası çelişki ve çatışmalar, bağımlı ülkelerdeki iç çelişki ve çatışmaları, iç mücadeleleri körükledi ve kimi yerlerde doğrudan biçimlendirdi.

Ukrayna, bu yönüyle doğrudan dış müdahalelerin yarattığı bölünme ve çatışmayı yaşıyor.

Muhalefetin adayı Yuşçenko, ABD ve Avrupa'nın has adamı bir dönem Kuçma'nın başbakanı idi. Uyguladığı politikalar ile emperyalistlerin takdirini topladı. Deutsche NELLE'nin yorumuna göre “Avrupa ile bütünleşme arzusunu taşıyan reform yanlısı” biri.

Başbakan Yanukoviç'e gelince; aynı kaynağa göre “Sovyet dönemine geri dönüşün simgesi.” Ama bu okuru yanıltmasın. Her iki aday da kapitalizm taraftarı. Her ikisi de karşı-devrimci. Aralarındaki fark, uluslararası kamplaşmada tuttıkları safların farklı oluşundan kaynaklanıyor. Başka bir şeyden değil.

“Kadife Darbe” mi?

Bu bölünmüş ortamda gerçekleşen seçimleri Yanukoviç kazandı. A-

det olduğu üzere Yuşçenko “hile yapıldı” diyerek itiraz etti. Emperyalistlerin mali (ve siyasi) destek ve yönlendirmesiyle Yuşçenko'nun taraftarları sokaklara döküldü. Herkesin aklına “yeni bir Yugoslavya ve Gürcistan'la mı karşı karşıyayız?” sorusu geldi. Ama bu defa Moskova ağırlığını koydu. Rusya, ABD, AB, Polonya... herkes devreye girdi. Pazarlıklar birbirlerini izledi. Sonunda Yuşçenko ve Yanukoviç seçimlerin ikinci turunun yenilenmesi için anlaştı. Gerilim azaldı. Fakat Yüksek Mahkeme henüz kararını açıklamadı. Ve olayların gelecekteki seyri belirsizliğini koruyor.

Yugoslavya, Gürcistan, Acarya vb. bölgelerde olan emperyalist “kadife darbeler”, yeni dönemin genel özelliklerinden biri. En son Romanya'da tekrarlandı. Bu yeni tür darbeler, her şeyden önce ülkede iç bölünmüşlüğü varsayıyor. İkinci olarak, güçlü bir dış hasmın olmadığı koşullarda geliyor. (Sosyalist Blok'un dağılması bu durumu yarattı.) Tam entegrasyon ve ilhak için iktisadi ve siyasi ortamın oluşması gerekiyor –ki burada, güçlü bir mali destek ile harekete geçirilebilecek bir örgütlenme önemli bir dayanak noktası- darbelerin başarılı olduğu tüm durumlarda, böylesi bir “muhalefet” var idi. En sonu, bu darbelerin en belirgin özelliklerinden biri, emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların yoğun olduğu bir dönemin ürünü olmaları. Bu ha-

liyle bu darbeler, söz konusu ülkelerin, belli bazı emperyalist ülkelerin tam denetimine girmeleriyle sonuçlanıyor.

Ukrayna üzerinde planlanan aynı türden bir darbe başarıya ulaşabilecek mi? Emperyalistler açısından durum biraz daha zor. Zira bu defa Rusya ağırlığını koymuş durumda. Yuşçenko-Yanukoviç kavgasının sonucunu, iç dengenin yanı sıra, asıl olarak uluslararası arenadaki bu kavgaya belirleyecek. Karşı-devrimci klik arasındaki iktidar mücadelesi, ne yazık ki komünistlerin etkin bir müdahalesi olmadığından, kaba hatlarıyla Moskova-Brüksel-Washington hattındaki bilek güreşinin sonucunda belli olacak. Şimdilik veriler Moskova'nın önde olduğu şeklinde.

Dünyanın emek cephesi daha güçlü atılımlar yapmadığı sürece, belli bir süre daha bu türden kavgalara tanık olacağız. Karşı-devrimin bu iç kavgası, güçlü sosyalizm mücadelesi ağırlığını koyduğu ölçüde devrime yarayacaktır. Nesnel eğilimler uluslararası proleter hareketin sosyalizm mücadelesine uygun zemin hazırlıyor. Önümüzdeki dönem bu üçüncü tarafın ağırlığını koyacağı dönem olacaktır. □

Filistin Devrimdir Devrim de Filistin

El Karame, Beyrut ve Ramallah... İleri yanlarıyla ve geri yanlarıyla, büyük gücü ve büyük zayıflıklarıyla Filistin Kurtuluş Mücadelesinin ve onun simgeleşmiş liderinin, Yaser Arafat'ın hikayesi: 1967 El Karame, 1982 Beyrut ve 2002-2004 Ramallah...

1967 Arap-İsrail savaşı ve Arapların utanç verici yenilgisi. O güne dek Mısır, Ürdün ve Suriye'nin kendi çıkarları için kullandığı Filistin davası ve 1967'de El Karame'deki destansı savaşı.

İşte El Karame'deki destan, Filistin'in kurtuluşunun ancak Filistinlilerin mücadelesiyle olabileceğini hem Filistin Halkına öğretti, hem de dost-düşman herkese kabul ettirdi. El Karame'deki bu direnişte Filistinlilerin Ebu Ammar (Kurucu) dedikleri Yaser Arafat öne çıktı.

Arafat'ın ölüm haberiyle birlikte, daha cenaze Paris'te hastanedeyken Nablus, Beytüllahim, El Halil ve Batı Şeria'daki bütün kentler İsrail tarafından kuşatma altına alındı; kentlerden çıkış yasaklandı. Aynı şekilde Gazze'ye de her türlü giriş-çıkış yasaklandı. Çünkü İsrail'in korkusu büyüktü, çünkü Filistin'in öfkesi büyüktü. İsrail'in bütün çabalarına, engellemelelerine karşın Filistin halkı bir öfke seli halinde Ramallah'a aktı. Yüzbinlerin ellerinin üzerinde, uğurlandı Arafat son yolculuğuna. Üstelik asıl tören zaferden sonra Kudüs'te yapılmak üzere...

1974 BM konuşmasıyla başlayan Brüksel, Vatikan, Oslo, Camp-David, Beyaz Saray vd. devam eden diplomasi. Bütün bu süreçte Arafat ve diğer Filistinli yöneticiler pek çok kez uluslararası burjuvaziyle ilişkiler kurdu, geliştirdiler. Elbetteki bunda Arafat'ın ya da diğer yöneticilerin kişiliklerinin etkisi de vardır. Ancak yalnızca bununla açıklamaya kalkmak abesle iştigaldir. Uluslararası burjuvaziyle ilişkilerin asıl nedeni, Filistin Hareketinin bir kurtuluş hareketi ol-

masıdır. Zira Filistin Hareketi bir kurtuluş hareketi olarak burjuva bir yön barındırır. Ulusal kurtuluş hareketi olma niteliğiyle uluslararası burjuvaziyle uzlaşma arayışları, birçok defalar kurulan ilişkiler, asıl olarak bu nitelik bilindiğinde, gözönüne alındığında anlaşılır. Yoksa ne Arafat'ın ne de diğer yöneticilerin kişiliğiyle vb. açıklanamaz... Zaten Arafat'ın politik kişiliği de Filistin Kurtuluş Hareketiyle birlikte vardır, yoksa ondan bağımsız değil.

Filistin sorunu, 1. Emperyalist savaş sonrası ortaya çıkan bir olgu olmakla birlikte, asıl olarak 2. Paylaşım Savaşı ve BM kararıyla İsrail'in kurulması sonrasında dünyanın gündemine girmeye başlayan ciddi bir sorun oldu. Filistin Kurtuluş Hareketi geçmişten gelen klasik bir kurtuluş hareketidir. Bu niteliği nedeniyle çağımıza damgasını vuran sosyalizm mücadeleleriyle sosyalizmle hem bağlantılı hem de mesafeli olmuştur. Oysa çağımızın temel özelliği sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadeleler olmuştur. Filistin Kurtuluş Hareketi ayaklarından birini kapitalizm ze-

minlerinde tutarken, diğerini sosyalizme atmıştır. Filistin yönetimi hem sosyalizmle hem kapitalizmle ilişki içinde oldu. Bu da, onun çelişkiden çelişkiye sürüklenmesinin asıl nedenidir. Filistin sorunu denildiğinde anlaşılması gereken, İsrail'in bütün Filistin'i işgal etmesidir. Durum böyle kavranıldığında, uzlaşma yanlısı güçlerin bütün politikalarına, girişimlerine karşın, uzlaşmanın neden olmadığı, olamayacağı da anlaşılacaktır. İşgal altında bulunan bir ülke, doğası gereği işgalciyle uzlaşarak sorununu çözemez. Kişilerin niyetlerinden, istemlerinden bağımsız olarak şunun bir kez daha vurgulanması gerekiyor: Filistin sorunu İsrail'le ve emperyalizmle uzlaşarak çözülemez; Filistin'in kurtuluşu ancak İsrail işgalinin ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşebilir. Bu nedenle sorunun kendi doğası uzlaşmayı reddeder, devrimcidir; devrimci çözümler dışındaki bütün çözümler çözümsüzlüktür. Tek çözüm işgalin kalkmasıdır.

Filistin Halkı bugüne kadar kendisine "çözüm" olarak getirilen, dayatılan bütün uzlaşma planlarını reddetti. Onun kabul edebileceği tek çözüm: Kurtuluş. Bunun dışındaki bütün planlar, uzlaşmalar, anlaşmalar, "barış"lar çöktü. Filistin Halkının devrimden başka kurtuluşu yoktur. Bunun yolu da "Savra Savra Hatta Nasr!" ("Devrim Devrim Zafere Kadar) sözünde gösterilmiştir.

İşgal gerçeği ve bunun çözüm yolu anlaşıldığı zaman, sadece Arafat değil, bütün Filistin yönetiminin de sınırları çizilmiş oluyor. Yöneticiler uzlaşma yanlısı olsalar bile bu sınırların dışına çıkamıyorlar.

İşgalin doğası gereği, Filistin Halkının önünde tek bir yol var: Devrim. Filistin'in kurtuluşu yalnızca devrimci yöntemlerle gerçekleşebilir. Filistin Halkı devrimci yoldan yürümeye devam ederse kazanacaktır. □

Çocuk Katilleri Tarihin Hükmünden Kurtulamayacak

Mardin'in Kızıltepe ilçesinde 22 Kasım akşamı 11 yaşındaki bir çocuk, babası ile birlikte katledildi. Baba Ahmet Kaymaz, İskenderun'a doğru yola çıkmak için kamyonunu hazırlıyordu ve oğlu Uğur Kaymaz da ona yardım ediyordu. Sonradan Özel Tim oldukları açıklanan katiller sürüsü, 11 yaşındaki çocuğun ve babasının üzerine kurşun yağdırdılar. Uğur Kaymaz'ın cansız vücudundan 13, babasından 8 kurşun çıkarıyorlar. İkiisi de olay yerinde can veriyor.

Çocuk katilleri utanmazca yalan söylüyorlar. Uğur ve babasının hemen evlerinin önünde katledildiğini gizlemek için Mardin valisi apar topar bir açıklama yapıyor; "karakola saldıran teröristler, çıkan çatışmada öldürüldüler" diyor vali. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu da, "teslim olun" çağrılarına ateşle karşılık vermiştir" diyor. Devlet, önce katlediyor, sonra işi kitabına uydurmaya çalışıyor. "Çocuk katilleri" nasıl ki katlederken sıkılmıyorlarsa, onların hamisi de açıklama yaparken sıkılmıyor. "Devletin ali çıkarları", çocuk katletmeyi gerektiriyor, birileri bu görevi yerine getiriyor. (Korkut Eken, ne yaptıysa "devletin ali çıkarları" için yaptığını söylemiyor mu?) Ve birilerinin de bunun üzerine yalanla dolanla örtmesi gerekiyor; o zaman da, devletin yetkili kurumları devreye giriyor. Yalnız olayda "terörist" olarak lanse edilen 11 yaşında bir çocuk olduğu için, işi ellerine yüzlerine bulaştırmış olacaklar ki, vali açıklamasını "dur ihtarına uymayan iki terörist öldürüldü" diye değiştiriyor.

Ahmet Kaymaz, DEHAP'ın Kızıltepe ilçe teşkilatı üyesi imiş. Kendisi ve ailesi üzerinde yıllarca korucu olmayı ka-

bul etmediği için baskı yapıyorlarmış. Ve bu baskılar sonuç vermemiş olacak ki, katiller sürüsü Ahmet Kaymaz'ı öldürmeye karar veriyorlar. Ve büyük ihtimalle yanında çocuğunu görünce onu da sağ bırakmak istemiyorlar! Sonra da Ahmet Kaymaz'ın evine giriyor ve arama yapıyorlar. Annesini ve eşini gözaltına alıyorlar. Bu sırada olaya çatışma süsü vermek için Ahmet Kaymaz ve küçük oğlunun yanına silah bırakmayı da ihmal etmiyorlar.

Son dönemde, özellikle HPG'nin tek taraflı ateşkese son vermesinden sonra, K.Kürdistan'da bu türden halka dönük saldırılar artmaya başladı. Gerillaların kulaklarını kesen, cansız bedenlerine ateş eden, cesetlerini parçalayanlar, halkı da kat-

yer aldı. Yani Fevzi Can, her halükarda "katli vacip" olanlardandı. Tıpkı 11 yaşındaki ilkökul öğrencisi Uğur Kaymaz gibi!

Evet, bu devlet için, kendi iktidarını sürdürebilmek, sermayenin egemenliğini koruyabilmek için yapılan her şey mübahdır! Bu devlet, yıllar yılı katliamlarla ayakta durdu. Kan dökerek, işçi ve emekçi halkları baskı ve işkenceyle sindirerek varlığını devam ettirdi. Sermayenin devleti, işçi ve emekçilere karşı, onların çocuklarına, ailelerine karşı her zaman acımasız oldu. Bu devlet, daha kuruluşundan itibaren dişlileri arasında kan öğüterek beslendi. Tekellerin binaları, temelleri insan cesetleriyle dolu, harcı insan kanıyla yoğrulmuş topraklar üzerinde yükseldi. Burjuvaların şatafatlı yaşamlarının gerisinde işçi ve emekçi halkların kan ve gözyaşları var.

Tekelci kapitalist sistem ve onun devleti, tarihe katliamcı yüzüyle geçecek. İnsanlığın barbarlık döneminde bile, bu kadar kan dökülmedi. İnsan, insan olmadan önce bile bu kadar acımasız ve vahşi değildi. Bir çocuğu öldürmekten zevk alan caniler sürüsü, bugün o ilkel insanların yanına dönebilecek durumda olsalar, onların bile midesini bulandırır, duygularını ayağa kaldırır.

Uğur Kaymaz ve Ahmet Kaymaz'ın Kızıltepe'de yapılan cenazesine katılan binlerce kişi, "Katil Devlet", "Çocuk Katilleri Hesap Verecek" diye slogan attılar. Kürt halkı, bu acıları yıllardır yaşıyor. Ve onlar, birilerinin söylemekten bıkmadıkları "barış ve huzur ortamı"nın bu sistem altında asla mümkün olmayacağına herkesten daha iyi biliyorlar. Onun için, gerillayı göreve çağırıyorlar. □

li-amlarla sindirmeye çalışıyorlar. Bu olayla aynı günlerde Şemdinli'nin Örencik köyünde jandarma, Fevzi Can isimli bir çobanı kurşunlayarak öldürdü. İlk düzenlenen tutanakta "dur ihtarına uymayan bir terörist ölü ele geçirildi" denilirken, sonra düzenlenen tutanakta Fevzi Can'ın "bir kaçakçı" olduğu

AB Tartışmalarında P “BÜTÜN İKTİDAR I

Su sıralar, burjuva medyanın da çabaları sonucu, hemen tüm politik çevreler ve toplumun önemli bir kesimi, 17 Aralık tarihine odaklanmış durumdadır. Herkes 17 Aralık'ta Avrupalı emperyalistlerin AB üyeliği için “müzakere tarihi” verip vermeyeceğini tartışıyor. Tartışmalar burjuva yazarların, küçük-burjuva aydınların çabalarıyla körükleniyor ve ne olduğu bile anlaşılmadan, bu konu toplumun tüm sınıflarının en yaşamsal sorunuymuş gibi ele alınıyor; öyle gösteriliyor.

Hemen belirtelim, 17 Aralık'ta, “müzakere tarihi” verilmesinin, burjuva medyanın göstermek istediği ve herkesin inanasını beklediği gibi bir önemi yok. Çünkü, her şeyden önce, 17 Aralık'ta yapılacak şey -o da olursa- Türkiye'ye “müzakere tarihi” yani AB'ye tam üyelik için görüşmelere başlama tarihi verilmesidir. Ancak, bu tarih verilse ve en yakın zamanda “müzakereler” başlasa bile ortada somut bir şey olmayacak. Zira, birincisi, görüşmelerin kaç yıl süreceği belli değil. İkincisi ve daha önemlisi görüşmelerin sonucunun ne olacağı belli değil.

“İlkin, tam üyelik müzakereleri”ne başlamak, tam üye olmanın garantisi değil. Çok taraflı olan ve her bir tarafın farklı çıkarlara sahip olduğu bu görüşmelerde zaman içinde hangi koşulların ileri sürüleceği, Türkiye'den neler isteneceği, Türkiye'nin beklentilerinin nasıl değişeceği belli değil. Kısacası, bu görüşmelerden ne çıkacağı belli değil. Buna görüşmelerin bitiş tarihinin belirsizliğini eklemek gerek. Türkiye'nin AB üyeliğini kuvvetle destekleyen devletler dahi, üyelik için en erken tarih olarak 2015'i yani on yıl sonrasını öngörebiliyorlar. AB üyesi pek çok devletin Türkiye'nin tam üyeliğine karşı çıktığını hesaba kattığımız zaman ortaya tamamen belirsiz bir tablo çıkıyor.

Tarihin, geçmişte olduğundan farklı olarak, artık on yıllarla değil, yıl hatta aylarla ölçülecek denli hız kazandığı günümüz koşullarında, on yıl sonrası için verilecek sözlerin yapılacak planların anlamsız olacağı açıktır. Hele de bu, farklı çıkar ve güce sahip sayısız devletin iradesine bağlı bir konuysa... İşte tüm bu önemsizliğine rağmen,

17 Aralık'ta “müzakere tarihi” verilmesi konusu, yine de en önemli gündem meselesi olarak getirilip toplumun önüne konuluyor. Yine de bu tartışmalar vesilesiyle, AB'ye üyelik konusunda proletaryanın bağımsız sınıf tavrının ne olması gerektiği üzerinde bir kez daha durmak, bu bağımsız tavrını ısrarla vurgulamak gerekiyor.

Burjuva Cephede Durum

17 Aralık'ta “müzakere tarihi” almak gibi önemsiz bir konuyu, “Türkiye'nin kaderi değişecek” denli önemli göstermeyi teknelci sermayenin ve hükümet dahil onun emrindeki kurumların, gündemi doldurma “çabası olarak ele almak son derece yüzeysel bir yaklaşım olur. AB üyeliği teknelci sermaye sınıfı ve onun hükümetleri için o derece önemli ve yaşamsal ki, bu yolda atılan ufak ve önemsiz bir adım dahi onun için büyük değer taşıyor. Teknelci sermaye sınıfı, kendisi için yaşamsal önemdeki bir konuda, geniş yığınların desteğini arkasına almak için, her sınıfın yapacağı şeyi yapıyor: Kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarları gibi öne sürüyor.

Türk teknelci sermaye sınıfı sürekli baskısı altında yaşadığı bir toplumsal devrim tehdidinden kurtuluşu ve Türkiye kapitalizminin geleceğini AB üyeliğinde gördüğü için, Avrupalı emperyalistlerin zincirine bağlanmak anlamına gelen bu üyelik onun için yaşamsal önemdedir. Dolayısıyla, AB'ye üyelik yolunda bir yaprak kıvılcığından dahi ulusal bayram havasına sokması anlaşılır bir durumdur. Teknelci sermaye sınıfı, AB'ye üye olmakla, toplumsal devrim tehdidiyle başbaşa kalmaktan kurtulacağını; toplumsal devrimi her yöntemle önleme işine Avrupalı emperyalistleri ortak edeceğini; dahası, işsizlik, pazar sorunu, yeni yatırımlar ve ileri teknoloji gibi Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarını açacağını düşünüyor.

İşte bu nedenlerle, teknelci sermaye sınıfı, egemenlik haklarını devretmek dahil, her türlü koşulu yerine getirmeye; Avrupalı emperyalistlerin istedikleri her tavizi vermeye hazır olduğunu defalarca göstermiştir. Geçtiğimiz yaz aylarında Kıbrıs'ta yaşanan gelişmeler bunun son örneğidir.

Ancak, burjuva sınıf bir bütün değildir. Burjuva sınıfın farklı bölüklerinin, başka konularda olduğu gibi, bu konuda da çıkarları farklılaşıyor. Büyük teknelci sermaye dışında kalan daha küçük sermaye grupları, AB üyeliğinde kendi kurtuluşlarını değil, yok oluşlarını; kendi sermayelerinin daha büyük gruplar tarafından mideye indirilmesini görüyorlar. Ankara Ticaret Odası ve Ankara Sanayi Odası'nın başını çektiği bu sermaye kesimleri AB üyeliğine karşı radikal birer “ulusalçı” hatta “anti-emperyalist” kesildiler. Gerçekte bunların ne ulusalçılıkla ne de anti-emperyalistlikle alakaları vardır. Fakat bu kesimler de kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarları; kendi sorunlarını tüm toplumun sorunları gibi öne sürüyor ve geniş yığınları bunlar için harekete geçmeye çağırıyorlar.

Burjuvazinin farklı bölükleri arasında ki bu çelişkiler ve çıkar çatışmaları AB üyeliği yolundaki her adımda tekrar tekrar alevleniyor. Avrupalı emperyalistlerin Türkiye'den istedikleri her taviz bu kesimler arasındaki çelişki ve çatışmaları derinleştiriyor. Bunlar, egemen sınıf içindeki çelişki ve çıkar çatışmaları olsalar da sonuçta sömürücü sınıfları proletarya karşısında zayıflatıp güçten düşürüyor.

Emperyalist Cephede Durum...

Türkiye'deki burjuva egemenliği güçten düşüren etkenler bununla sınırlı değil. Emperyalistler arası çelişkiler de Türkiye'yi etkiliyor ve sorunların ağırlaşmasına yol açıyor. Her şeyden önce ABD ile belli başlı Avrupalı emperyalistler (Almanya, Fransa) arasındaki çelişkiler Türkiye'yi doğrudan etkiliyor.

Avrupalı emperyalistler, ABD'nin truva atı olarak gördükleri Türkiye'yi aralarına almak ile toplumsal devrimi önlemenin tüm masraflarını yüklenmek arasında gidip geliyorlar. ABD'yle olan çelişkileri ve ileride kaçınılmaz hale gelecek çatışmaları düşündüklerinde, güçlü bir orduya sahip Türkiye'yi yanlarına çekmenin kendileri için ne derece yararlı olduğunu düşünüyorlar.

Geçtiğimiz aylarda, Fransa Cumhurbaşkanı, Türkiye'nin ABD ile AB arasında açık ve kesin bir tercih yapması gerektiğini

roletaryanın Sloganı: EMEĞİN OLACAK”

açıkça söyledi. Avrupalı emperyalistler, başlamış bulunan paylaşım savaşında daha etkili olabilmek için Avrupa ordusu kurma hazırlıklarını hızlandırdılar. Önümüzdeki yılın başında sayıca az, vurucu gücü yüksek olan ilk askeri birlikler faaliyete geçmiş olacaklar. Fransa ve Almanya'nın bu konudaki iştahları biliniyor. Böyle bir iştah varken ve savaş için ordu kurma hazırlıkları sürdürülürken, en çatışmalı bölgeler olan Ortadoğu'ya, Kafkaslar'a yakın, kalabalık bir orduya sahip Türkiye'yi bir kalemde silmek olmuyor.

Demek ki, ABD ile AB arasında bir tercih yapmakta zorlanan Türkiye gibi, Avrupalı emperyalistler de iki saman yığını arasında kararsız kalmış eşşeğe dönmüşler. Türkiye'yi yanlarına alsalar bir türlü, dışlasalar bir türlü... Onun için olacak, kapının önünde "müzakere tarihi" yemiyle bir on yıl kadar bağlı tutmayı şimdilik tercih edecek gibiler.

Avrupalı emperyalistler, bunu yaparken işbilir burjuvalar olarak, Türkiye'nin tüm egemenlik haklarını ellerinden almak, Kıbrıs'ta, Ege sorununda ve daha başka konularda elini kolunu bağlamak istiyorlar. Kürdistan'a müdahalelerini Kürt Halkının özgürlüğü değil, emperyalist çıkarlar açısından okumak gerek. Nitekim, AB'den Türkiye'yi demokratikleştirmesi beklentisi içindeki Kürt Ulusal Hareketi sonunda şu değerlendirmeyi yapmak zorunda kalmıştır: "AB -Kürtlere -tam teslimiyet dayatıyor, Leyla ile oynamak istiyorlarsa buna karşı uyanık olmalı, Kürtler de bu teslimiyete uyanık olmalı. Buna karşı demokratik tepkilerini ortaya koysunlar, gösteri yapsınlar. Haklarını söke söke almalı." (1 Ekim 2004, Gazeteler)

Fakat bunun bir faturasının da olduğunu görüyorlar. Türkiye kapitalist ekonomisinin dev gibi olmuş sorunlarının altına girmek, bu sorunları çözmeyi üstlenmek kimenin altından kalkabileceği bir durum değil. Avrupalı emperyalistlerin gözünü korkutan etkenlerin başında bu geliyor.

"Kelin merhemi olsa önce başına sürerdi." Avrupalı emperyalistler kendi ekonomileri bunalım içinde ve binbir sorunla boğuşurlarken üstüne bir de Türkiye'nin sorunlarıyla uğraşmak istemiyorlar. Zaten

bu konuda yapacak fazla şeyleri de yok. İşsizlik, ekonomik durgunluk, hayat pahalılığı, bütçe açıkları vb. tüm Avrupa ekonomilerini sarmış durumda.

Türkiye'de gündün güne olgunlaşmakta olan toplumsal devrimi önlemesi istenen Avrupanın kendisi proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların kitle eylemleriyle sarsılıyor. Almanya, bütün emekçilere karşı son elli yılın en ağır saldırısını başlatmış durumda. Kazanılmış tüm haklar, ezilen, sömürülen yığınlardan birer birer ve hızla geri alınıyor. Almanya, Avrupalı emperyalistler arasında motor ve öncü devlettir. Bunun için, öteki devletlerde neler olacağını Almanya'ya bakarak görmek ve anlamak mümkün. Çünkü diğer emperyalist devletler de bir adım atmadan önce gözlemini Almanya'ya çeviriyorlar. Bu durumda ki bir Avrupa'dan Türkiye kapitalizmine bir "hayır" gelmeyeceğini görmek için çok şey bilmek gerekmiyor.

Küçük Burjuvalar ve Proletarya

Proletarya ve diğer emekçi yığınları burjuvazinin şu ya da bu kesiminin arkasına takmaya çalışanlar burjuvalarla sınırlı değil. Bu konuda ikiye ayrılan küçük-burjuva sol politik örgütlerde aynı çabanın içindeler. Bu küçük-burjuva örgütlerin bir kısmı -çoğunlukla yasal reformist partilerle Kürt Ulusal Hareketi- AB'ye üyeliğin Türkiye'de demokratikleşme sağlayacağı boş umuduyla Türkiye'nin AB üyeliğini destekliyorlar. Yukarıda aktardığımız değerlendirmelerine ve "AB bizi çok ucuza sattı, başta Almanya bizi sattı" sözlerine rağmen Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi Türkiye'nin AB üyeliği için canla-başla uğraşiyor.

Türkiye'nin AB üyeliğini destekleyen bu kesimler nesnel olarak olduğu kadar pratik olarak da tekelci sermaye sınıfıyla aynı konum ve çizgiye gelmiş bulunuyorlar. Tekelci sermayenin emekçi yığınları arkasına alma çabaları bu küçük-burjuva örgütler "sol"dan yardımcı oluyorlar.

Anti emperyalizm adına AB üyeliğine karşı çıkan kesimlere gelince... Onlar da bu politikalarıyla proletaryanın bağımsız sınıf politikası yerine burjuvazinin bir baş-

ka kesiminin peşine takılmaktan kurtulmuyorlar. Onlar bu politikalarıyla proletaryaya burjuvazinin bir başka kesiminin kuyruğuna takılma çağrısı yapıyorlar. Gerçekte, AB üyeliğine karşı çıkışın, anti-emperyalizmle bir ilgisi yoktur. Zira, emperyalizm ile Türkiye'nin ilişkileri o kadar iç içe geçmiş ki anti-emperyalizmi ifade edecek tek politika komünist devrim ve iktidarın ele geçirilmesi çağrısıdır. Bunun dışındaki her yol, çözüm ya da politika kapitalist düzenin varlığını sürdürmekten, ezilen yığınları kölelik altında tutmaktan başka bir sonuca yol açmaz.

Avrupalı emperyalistlerin demokrasiyle ilgilendiklerini düşünmek onlardan demokratikleşme beklemek, en hafif deyimle, tam bir aymazlık ve cehalet örneğidir. Bütün emperyalistler, insan hakları, özgürlük, demokratikleşme vb. şeylerle değil, ekonomik, politik ve askeri çıkarlarıyla ilgililer. Çıkarları gerektirdiğinde en vahşi katliamları onaylayacaklarından, hatta uygulayacaklarından en ufak şüphe duyanlar emperyalizmin karakterini hiç bilmeyenler ve anlamayanlardır. Türkiye'de Kürt katliamları, 19 Aralık zindan katliamları, F-tipi zindanların açılması, işkenceler vb. hep Avrupalı emperyalistlerin ve ABD'nin izin ve onayıyla gerçekleştirildi.

Türkiye AB'ye üye olsun ya da olmasın tekelci kapitalist düzen ve emperyalizmle ilişkiler varolduğu sürece, proletarya ve diğer emekçi sınıfların payına düşen kölelik altında yaşamaya devam etmek olacaktır. Emekçi sınıflar, kendilerini kölelik altında tutacak biçimlerden birini tercih etmek zorunda değiller.

Proletarya, dikkatlerini devrim ve iktidar hedefinden uzaklaştıracak hiç bir tercih ve öneriye kapılmamalıdır. Burjuvazinin sadece bir kesimi nden değil, tüm kesimlerinden bağımsız bir sınıf politikası izlemek komünist devrim ve iktidar hedefine sıkıca sarılmakla mümkündür.

Tam da bu nedenlerle burjuvaların ve küçük-burjuvaların AB konusunda taraf olma çağrılarına karşılık proletaryanın yanıtı "Bütün İktidar Emeğin Olacak!" sloganında ifadesini buluyor. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 532. Gününde

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Remzi Aydın, bugün Ölüm Orucu eyleminin 532. gününde. O tarihte eşine az rastlanır bir dirençle, devrimden aldığı dirençle, devrimden aldığı güçle savaşımını sürdürüyor.

Büyük Ölüm Orucu eylemi 5 yıldır sürüyor. 5 yıldır devrimci tutsaklar, devletin her türlü saldırısına göğüs gererek devrimin moral gücünü ayakta tuttular. Devrimci iradenin en zor koşullarda dahi, nasıl granitten bir duvar gibi dimdik ayakta olduğunu/olacağını gösterdiler.

Emekçi halklarımız, onların bu kararlılığından ve sarsılmazlığından çok şey öğrendiler. Bugün herkes biliyor ki, dünyada uğruna böyle korkusuzca ölüme gidilebilecek komünist ideolojiden başka ideoloji yoktur. Bugün artık, sadece ve sadece komünistler böyle bir kitle kahramanlığı gösterebilirler.

Selam olsun kavganın ateşini yüreğinde hissedenlere, selam olsun o ateşi bir yaşam boyu taşıyanlara.

YAŞAMAK

Yaşamak

Yaşamı deli bir rüzgar gibi

savurmaktır bizde

Yaşamak fırtınalarda boy veren

bir aşk gibi

Yaşamak;

Celladın yüzüne tükürür gibi

Yırtıp atmaktır idam hükümlerini

Yaşamak;

Zulmün hüküm kıldığı yerde

Taş duvarlar yarınısıdır deyip

Bir nehir gibi ölümüne

akmaktır yaşamak

Ergül ÇİÇEKLER

Kandıra Nisan 2001

ZAFERE KADAR DAİMA !

Yaşamın cüretini kuşananlara, direncin, insanca yaşamın onurunu eriyen hücrelerinde gösterenlere selam olsun... Ve ey gece rüyalarında devrimcilerin öfkesiyle kan ter içinde uyananlar, tarihin hükmünden kurtulamayacaksınız! Gördüğünüz rüyalar sonun başlangıcı. Sizleri asla affetmeyeceğiz, nerede olursanız olun bulup hesap soracağız! Bilesiniz.

Tüm yok saymalara, ağır sansürlere rağmen tutsakların sesini boğamazsınız. 5. yılına giren Ölüm Orucu eylemi, halkın-sınıfın geleceğe dair düşlerinde kazanılmış bir zafer olarak tarihteki yerini aldı. Ölüm Orucu, her şeye rağmen sürüyor. Zaferin, gelecek güzel günlerin, sosyalizmin habercisidir Ölüm Orucu.

**REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR!
ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARI YALNIZ DEĞİLDİR!**

Trabzon'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR

05 Kasım 2004 tarihinde Hatay'ın Harbiye beldesinde Remzi Aydın yoldaşımız ve ezilen sömürülen halklarımız için hazırladığımız kuşlamalar yapıldı.

Kuşlamalarda; "Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 500'ü Günlerinde!", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!", "Zindanları Yıkacağız Zaferi Biz Kazanacağız!", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak!", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!", "Tutsaklar Özgürleştirilmeden Emekçiler Özgürleşmez" yazılıydı. Kuşlamalar bir anda Harbiye'deki Pazar yeri, cadde ve sokakları kapladı.

Remzi Aydın'ı sahiplenmek ve ona destek çıkmak herkesin görevidir.

**SAVRA SAVRA HATTA NASR
DEVİRİM DEVİRİM ZAFERE KADAR**

Akdeniz'den Genç Leninistler

Ölüm Orucu Eylemi Er Ya Da Geç ZAFERE ULAŞACAKTIR

“Ölüm Orucu Sürüyor”... Artık bu sloganı duymayan, bilmeyen kalmadı. Devletin tüm saldırılarına, ayak oyunlarıyla Ölüm Orucunu boşa çıkarma, basına ve medyaya baskı yaparak Ölüm Orucu etrafında bir sessizlik duvarı örme çabasına karşı bu slogan, her yerde duyuldu. Oportünistler Ölüm Orucunu bıraktıkları zaman, devletin “Ölüm Orucu bitti” şeklindeki propagandasına karşı da bu slogan öne çıktı.

28 Kasım Pazar günü F tipi zindanlar ve Yeni Ceza Yasası'nı protesto etmek, Remzi AYDIN'ın Ölüm Orucu eyleminin 520'li günlerinde olduğunu, tüm baskılara karşı Ölüm Orucunun sürdüğünü basına ve kamuoyuna duyurmak amacıyla DETAK'lılar, Taksim Meydanı'na çıktılar. Üzerinde “Ölüm Orucu Sürüyor-DETAK” yazan bir pankart açan, Ölüm Orucu Eylemi'nin 500'lü günlerinde olan Remzi AYDIN'ın resimlerini taşıyan DETAK'lılar burada bir basın açıklaması yapmak istediler. Basın açıklamasının başladığı sıralarda DETAK'lılara azgınca saldırdı. DETAK'lılar, polislin saldırısına sloganlar atarak karşı koydular. Polis, DETAK'lıları zor kullanarak güçlükle gözaltına alabildi. DETAK'lılar, otobüs içinde de slogan atmayı sürdürdüler. Polislerin küfürlerine ve tehditlerine de gereken cevabı

veren DETAK'lılar, aynı zamanda otobüsün camlarını açarak slogan atmayı, propaganda yapmayı sürdürdüler. Polislin işkenceci yüzünü bir kez daha teşhir eden DETAK'lılar, otobüsün camlarından Ölüm Orucunun sürdüğünü, Remzi AYDIN'ın yalnız olmadığını haykırmaya devam ettiler. Polis, otobüs içerisinde de saldırısını sürdürmüş ve insanları yaralamıştır. Konuyla ilgili 30 Kasım günü İstanbul İHD şubesinde DETAK'lılar tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

DETAK adına Ercan Tilmaş'ın okuduğu açıklamada “Ölüm Orucu eyleminde olan devrimci tutsakların sesini duyurmak amacıyla, 28 Kasım günü yapmak istediğimiz basın açıklamasına polis müdahale etti ve 20'ye yakın arkadaşımızı zorla gözaltına aldı. Polis otobüslerindeki kararlı tavrımız karşısında çaresiz kalan polis, bize azgınca saldırdı. Hakaret ve küfürlerle bizleri darp ettiler. Kollarımızı tutmak suretiyle yüzümüze, başımıza, boynumuza gaz sıktılar” dedi. Ayrıca Yeni Ceza İnfaz konusunda ise “Yeni Ceza İnfaz Yasasıyla, zindanlardaki saldırılar daha da yoğunlaşacak, katliamlar hız kazanacak. Bütün bunlara karşı Ölüm Orucu eylemi er ya da geç zafere ulaşacaktır” denildi. □

YOLDAŞININ ANLATIMINDAN KOMBATIMIZ

Sibelimize dair anlattığın özelliğ, Kaptanımızın özelliğiyle benzeşiyor. O da pek çok şeye önce itiraz eder, peşin peşin kabullenmezdi. Ama gerek iknayla, gerekse disiplin gereği, bir kez işe giriştikten sonra üzerine düşeni en iyi şekilde yerine getirirdi. Ah siz onu o sabah izleyecektiniz! Yeni yatmışım ve seslerle gözümü açar açmaz, “Gün yiğitlik günü!..” diye ajitasyona başlayarak fırladım. İlk karşıma çıkan Kaptanımız oldu. O ki, dışarıda nasıl da heyecanlı olurdu eylemlerde. Ama geçen mücadele yılları, onu tam bir kombat yapmış; inanın, şairin dediği gibi, “çocuklar gibi şen”di. “Kombat sensin, ne dersen herkes onu yapacak, haydi” dedim. Ama o bir kenarda durup herkese görevler yağdırmıyor, her yere, her işe bizzat koşturuyordu. Nasıl anlatılır... çocuklar gibi şendi işte. Birkaç kez uyarmak zorunda kaldım: “her yere sen koşturuyorsun, bak boş bekleyenler var, görev ver” falan diye... o durup, işinin arasında birkaç şey söylüyor sağa sola ama tam gaz devam ediyordu koşturmaya. En riskli yer nerdeyse oraya koşturuyordu. Hele bir sahne var ki, görülmeye değerd; geçmiş pencerenin kenarına, dışarıdakilere anons yapıyordu. “Ey kahraman Türk ordusu, etrafınız sarıldı, teslim olun, boşuna direnmeyin, kurtulamazsınız!”... Böyle bir anons işte. Gözleri nasıl gülüyordu hınzır hınzır. Çocuklar gibi işte... Halaydan sonra onlar (10-12 kişi kadar) havalandırmada kalmış, yaralanmış, içeri girememişlerdi. Ağır yaralı olan bir Mu-

rat'ımızdı, birkaç kişi de daha yaralar vardı. Yaklaşık bir saat onlar içeri giremedi, biz de dışarı çıkamadık, çıkmadık. Zaten Cengiz, Ali ve Mustafa'nın ölmesi ve onlarca insanın yaralanması hep o aşamadan sonra, bizim bulunduğumuz daracık yerde olmuştu. En son biz dışarı çıkana kadar Murat'ın bilinci açılmış ve yanındaki yoldaşla konuşuyormuş. O'na moral vermeye çalışıyor, espriler yapıyor, tek tek yoldaşlara dair bir şeyler söylüyor, bayram hayalleri kurup anlatıyormuş. (O arada onları içeri alma girişimlerimiz işe yaramamıştı, ileriye doğru hareket etmeye kalktıkça taranıyordu önleri –bizi dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı- ve aslında bütün mesele, çıkışta ellerinin havada olup olmadığıydı, oluk oluk kan, bunun için verildi.) Bahçeye çıkar çıkmaz O'na koştum... Bilinci henüz kapanmıştı. Sadece gözleri yaşıyordu... Hareketsiz ve genişçe açılmış gözleri... Ne bir ses ne bir nefes... En küçük bir acı işareti de yok. Yarım saat sürmüş olmalı; hiç susmadan (ne dediğimi ben de bilmiyorum) konuştum, konuştum... bileklerine, alınına, boynuna masaj gibi çaresiz şeyler... Kan kesici iğne gibi işe yaramaz şeyler... Belli belirsiz olan nabız artık tamamen hissedilmez olmuştu. Ara sıra kontrol çekmek için uğruyordu sağlıkçılar.. En son bir tanesi “şehit düşmüş” dedi. Kabullenmek istemedim, inanmak istemedim... Tekrar tekrar çağırıp baktırdım... Başkalarını çağırıp baktırdım... Hepsi aynı şeyi söylüyordu. Ama yoldaşımızın göğsü (sadece göğ-

sü) sıcaktı halen; nasıl kabul lenilir ki!

Kurban olduğum! Son nefesini verdiğinde de sanki hala yaşıyordu o gülen gözleri... öyle rahat, öyle temiz gökyüzüne bakıyordu hala. Bayraklaşmanın keyfini çıkarır gibiydi. Yarım saat mi bir saat mi bilmem, kucağımda yattı, sessiz ve hareketsiz ve tek bir acı belirtisi belirmede yüzünde. Simsiyah gaz lekelerinin arasından bir çift ışık parlıyordu yüzünde. Lekesiz bir gurur ve huzursuz bir huzur kaynağı. Öptüm ve kapattım yoldaş gözleri... içime gömdüm. Bir yoldaşın yerinde söylemiyle, o bizim Rahimov-Baumann-Dzerjnski'mizdi. Böyle, yeri doldurulamaz bir yiğidimizdi o.

Sibelimizi tanıyamadım. Ne yazık ki o şerefe ulaşamadım. Onlardan öğrenecek ne çok şeyimiz var. Kaptanımızı hepimiz tanıyorsunuz zaten. Ama geçen yıllar boyunca hep ileri gittiğini söylemeliyim. Onu düşünüp, dalıp dalıp gidiyorum bazen. O kadar çok şey paylaştık ki, her şey, her olay, her söz bana hep onu hatırlatıyor. Zaman zaman Kaptanımıza dair sohbetler ederiz böyle. Ama o kadar zor ki, gidenlerimizi anlatmak. Bunun nasıl bir zorluk, nasıl bir stres olduğunu biliyor, yaşıyorsunuz zaten sizler de. Ne diyeyim... bağrından böyle yiğitleri, hem de yüzlerle, binlerle çıkararak, hem de on yıllar boyu aralıksız çıkararak bir halk ve onun davası yenilmez. □

BİR SEVDADIR BÖYLESİNE YAŞAMAK

Ulucanlar katliamı sonrası bekleyiş sürüyordu. Ankara'nın göbeğinde 10 devrimci tutsağı vahşice katledilenlerin başka yerler de de buna yeltenebileceğini biliyorduk. Devlet, cezaevi savaşlarını başlatmıştı. Devrimin bu güçlü damarını kesmek, devrimci tutsakların, devrimci düşünceleri işçi sınıfı ve emekçilere taşınmasını engellemek istiyordu. Devrimci tutsakların cezaevlerinde oluşturdukları devrimci yaşam, emekçi halk için örnek teşkil ediyordu. En zor koşullar altında, büyük bedeller pahasına kurulan bu yaşam biçimi devlet için başlı başına bir tehlike içeriyordu. Ya toplumun ezilen ve sömürülen "baldırı çıplaklar"ı devrimciler gibi yaşamaya ve düşünmeye başlarsa ne olurdu? İşte bunu düşünmek bile devleti istem üzerinde tutmaya yetiyordu. Devrimci durum koşullarında emekçi halkın devrimci tutsaklardan ilham alması sistemin sonunu getirebilirdi. Devrimin gücü kendisini en açık biçimde şekilde zindanlarda gösteriyordu. Bu nedenle öncelikle buraya saldırmayı planladılar. Eğer bu moral kalelerini çökertebilirlerse halka yönelik saldırılarını daha kolay hayat geçirebilirlerdi.

Ulucanlar katliamıyla hem devrimci tutsakların hem de emekçi halkın yüreğine korku salmak istediler. Ama bunu başaramadılar. Ulucanlar katliamında CMK'nın (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu) kararı ile devrimcilerin bulunduğu tüm zindanlarda harekete geçildi. Fiili eylemlerle operasyonun yaygınlaşması engellendi. Devlet daha sonra yapacağı açıklamada, 19 Aralık'ı Ulucanlar katliamı sırasında planladığını itiraf edecekti.

19 Aralık günü nöbetçilerin "koridorlarda asker var" seslenişiyile uyandık. Bekliyorduk, hazırlıklarımızı buna göre yapmıştık. Artık zindanlarda farklı bir dönem başlıyordu. Yüreğimizi ve bilincimizi buna göre hazırlamıştık. Ne pahasına olursa olsun direnecek, bu saldırıyla devletin hedeflediği şeyleri boşa çıkartacaktık. Tarihin bu kesitinde üzerimize düşen, yoldaşlarımıza ve tüm dünya devrimcilerine büyük bir miras bırakmaktı. Herkes, tüm dünya, bizlerin burada nasıl direndiğimizi, nasıl mücadele ettiğimizi bilecek, duyacaktı. Devrimcilerin başının asla eğilemeyeceğini herkes görecek. Kendi özgülmüde, herkesin Denizlerin yoldaşlarının nasıl onlara layık olduğunu göreceklerini düşünüyorduk. Denizlerin yoldaşı olma onuruna layık olabildiğimiz için gurur duyuyorduk. Saldırının tüm safhaları boyunca her bir Leninist'in bunu düşündüğüne eminim. Biz o gün diyorduk ki, birgün buraya yeniden döneceğiz. Belki bazılarımız aramızda ol-

mayacak ama biz döneceğiz. O zaman bu büyük kahramanlığı yaratan insanların gururuyla dolu olacak içimiz. Devrimin birgün tüm zindanları yıkarak devrimci tutsakları özgürleştireceğini biliyorduk. Buna bugünde inanıyoruz. Yani "hala peşindeyiz o eski düşün".

Çanakkale'deki yoldaşlar olarak bizi en çok etkileyen Fidan Kalşen'in kendisini yakması oldu. Yanık insanın etinin kokusunu ilk defa genizlerimizde hissettik. Anlatılması imkansız bir şey bu. Biri gözlerinizin önünde çıra gibi

yanıyor; adeta "ben yanmasam, sen yanmasan, biz yanmasak, nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa" diyor. O anda kendimi tutamayıp ağladığımı hatırlıyorum. Ve bağıra bağıra Hasan Hüseyin'in

*"Ekiñir ekin geliriz
ezilir un geliriz
bir gider, bin geliriz
bizi vurmak kurtuluş mu"*

şürini okuduğumu. Kim bilir belki de Fidan'ın duyabildiği son ses bu olmuştur...

Murat yoldaşın ölümsüzleştiğini duymamıştık hiçbirimiz ama ilk gün operasyonun Sağmalcılar'da sürdüğünü biliyorduk. Yoldaşlarımız için kaygılanıyorduk. Onların saçlarının teline en ufak bir zarar gelsin istemiyorduk. Her birinin yüzü geçiyordu gözlerimizin önünden... bir yandan görev yerlerimizde duruyor, bir yandan yoldaşlarla ve siper yoldaşlarımızla sohbet ediyor, bir yandan düşünüyorduk. Belki de birbirimize son sözlerimizi söylüyorduk. Bir yoldaşa Nazım'ın Memleketimden İnsan Manzaraları'nda anlattığı Gabriel Peri'yle ilgili bölümü okuduğumu hatırlıyorum:

*"Pisman değildi
902'de başlayan ve bu sabahı şafakla bitecek olanı
elden gelseydi tekrarlamak
tekrarları yine
aynu yenden başlayıp, aynı yoldan geçerek ve yine gerekirse
aynu yerde bitirmek üzere
kafasıyla kitapların arasından gelmişti kavgaya
fakat sadık kalmıştı ona namuslu bir amele gibi."*

Bunlar duyguların en yoğun olduğu anlardı. 58 saat boyunca direndik Çanakkale'de. Biz çoğu zaman ayaktaydık. Kah oraya kah buraya koşuyorduk. EMEP'liler bizi orada bırakıp dışarı çıktıklarında bize dönük "teslim olun" anonsları artmıştı. Ve atılan gazlar, sıkılan su ve uzaktan kurşunlamalarda... Grayderlerle duvarları yıkıyorlardı. İnsanlar yoğun gazın etkisiyle boğuluyordu adeta. Ölüm Orucu savaşçıları daha kötü etkileniyorlardı doğal olarak. Onların olduğu bölüme daha yoğun gaz bombası atılıyordu. Üst katı delmişlerdi gaz bombasını oradan atıyorlardı. Bir battaniye alıp Ölüm Orucu savaşçıların üzerine gaz bombası attıkları bir deliğin tam karşısına tuttum. Artık gözümde her şey ufalmıştı. Fidan'ı düşünüyordum. "Ölüm dediğin nedir ki?" Ben battaniyeyi delip göğsüme gelecek bir kurşunu ya da bombayı bekliyordum, ama atılan bir şey kolumu ve vücudumu yaktı. Bunun ne olduğunu anlayamadım; ama yere düştüm ve vücudumda dolaşan beni yakan cismi çıkarmaya çalıştım. Bir yoldaş yanı başımdaydı ve o da aynı şeyi arıyordu. Sonra bayılmışım. Yoldaş da beni başka bir yere taşımış. Orada kendime gelmişim. Sonra başka bir arkadaşın beni kaldırdığını gördüm. Bu arkadaş bana "gel Vefa" dedi "çıkıyoruz". O'na yaslanarak koridordan çıktım. Bu arkadaş daha sonra Tekirdağ Zindanında Ölüm Orucunda kendini yakarak feda eden Nail Çavuş'tu.

19 Aralık katliamı, içinde birçok kahramanlık öyküsünü barındırıyor. Bu adsız kahramanlar henüz yaşadıklarını yazmadılar belki; ama mutlaka yazılmalı. Bizden sonraki kuşaklar bu büyük direnişi bu büyük savaşı öğrenmeli. □

Çanakkale Zindanı

“ÖLECEĞİZ AMA ASLA TESLİM OLMAYACAĞIZ!”

Devrimimizin en önemli cephelerinden biri olan zindanlarda savaş; devrim ve karşı-devrimin en açık, çıplak, beden-bedene çarpışmalarıyla süregeldi. Sermaye sınıfının büyük katliamlar gerçekleştirmeyi göze alarak yaptığı saldırıların esas nedeni yükselen devrim korkusudur. Bu korku boşuna değildir. Emperyalist-kapitalist dünyanın büyük bir hızla sürmekte olan çöküşü ve elinde bulundurduğu tarihsel inisiyatifini yitirisi onu, insanlığın yüz yüze kaldığı en vahşi saldırılara yöneltmektedir.

Sermaye sınıfının devrim belasından kurtulmak, kaçırılmış olduğu tarihsel inisiyatifini yeniden ele geçirmek için toplumun tüm ezilen sınıfları üzerinde ağır baskı ve zulüm politikalarını hayata geçirmekten başka bir seçeneği yoktur. 19 Aralık 2000’de yirmi zindana birden aynı anda yapılan saldırıların temel nedeni budur.

Emperyalizmin ekonomik ilhaki sonuna kadar vardırma istemesi ancak “Topyekün bir savaş”la mümkün olabilirdi. Bunun da ezilen-sömürülen işçi ve emekçi yığınların kitlesel ayaklanmalarına yol açması kaçınılmazdı. Süreç daha büyük çatışma ve çarpışmalara doğru yol alıyordu. Sermaye sınıfının bu çarpışmaları kazanabilmesinin önündeki en büyük engellerden biri olarak duran zindan cephesinin bertaraf edilmesi hayati önemdeydi çünkü; zindanlar devrimimizin en büyük moral kaynağı ve devrimci iradenin direnç kaleleri durumundaydılar.

Zindanlar üzerinde egemenlik sağlamaya çalışan ve Ulucanlar, Diyarbakır, Buca ve Ümraniye’de birbiri ardına en vahşi katliamları gerçekleştiren devletin daha kapsamlı saldırı planları içinde olduğu biliniyordu. Emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye sınıfının, dizginsiz sömürüsünün ve tüm toplumu sindirerek teslim almasının önündeki en büyük engellerden biri olarak duran zindanlar; 19 Aralık sabahı gözlerini yeni bir çarpışmaya açtı. Devrimimizi yeni kahramanlıklar, yeni yiğitlikler, yeni zaferler bekliyordu.

Tarihe 4 gün savaşları olarak geçen ve en eşitsiz koşullarda sürdürülen zindan savaşlarında Ümraniye Zindanı’ndaydım. Sabaha karşı “Saldırısı var” sesleriyle inleyen koşuşlar bir anda ha-

rekete geçmiş, beklenen saldırıya hazırlıklı olan tutsaklar sinsice, korkakça yaklaşan düşmanın ilk saldırı girişimini geri püskürtmüştü. Silah olarak kullanılabilecek ne varsa ellerine geçiren tutsaklar artık sonuna kadar çarpışmaya hazırды. Herkesin gözlerinden büyük bir coşku, moral ve tarihi bir görevi omuzlamanın gururu okunuyordu. Dışarıdan yükselen “Teslim Olun” çağrılarında tüm yüreklerden tek bir cevap veriliyordu; “Asla!..”, “Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız!..”. İlk anda geri çekilmek zorunda kalan düşman bir daha yaklaşmaya cesaret edemiyor, uzun namlulu silahlarla sürekli tarama yapıyordu. Bütün koşuşlar maltaya toplanmış ve her iki giriş de barikatlarla kapatılmıştı. Koşuşların tamamı tutsakların denetimindeydi. Bu arada canlı yayına geçen TV’den operasyonun 20 zindanda aynı anda başlatıldığını öğrenmiştik. Herkes diğer zindanları merak etmeye başlamıştı, özellikle de B.paşa zindanını... Devletin büyük bir katliama hazır olduğunu ve Ulucanlar’da olduğu gibi hedef gözeterek ölümleri gerçekleştireceğini biliyorduk. Yüreklirimiz ve aklımız diğer zindanlardaki yoldaşlarımızdaydı. Bu duyguyu anlatılabilmek çok zor... Hepimiz aynı kurşun ve bomba yağmurları altında ve aynı şekilde bir ölümlü yüzyüzyekken aklımız diğer zindanlardaydı. Haberler ölümsüzleşenlerimizin isimlerini sıralamaya başlamıştı... Nasıl da hızlı sıralanmaya başlamıştı isimler... Her isim bir bıçak gibi delip geçse de, bastırıp ellerimizi yüreklerimize sloganlarımızla uğurluyorduk ölümsüzleşenlerimizi. Tüm gözleri yalayıp geçen acı, sıkılı yumruklarda öfkeyi, kini, nefreti büyütüyordu. Her bir canımızın hesabı sorulacak, onlar gibi dövüşülecek, onlar gibi savaşarak ölünecekti. En iyilerimiz, en yiğitlerimiz hiç tereddütsüz çıplak bedenini bir kurşun gibi sürüyordu namluya. Ve her düşen beden zindan savaşının zaferini muştuluyordu. Teslim olmayı duymuyordu hiçbir zindan, teslim alamıyorlardı... Düşmanın en gelişmiş silahları karşısındaki çıplak bedenleri, çelikten bir zırh gibi sarıyordu devrimci irade. Ölüm hiçleşmiş, kucaklaşılabilecek zaferin adı olmuştu.

Hiç susmayan silah ve bomba sesleri arasında geçen birinci günün ardından düşman yeni bir

saldırıya geçti. B.paşa zindanı onlarca ölü ve yüzlerce yaralı sonucu ele geçirilmişti ve diğerlerinin de en kısa süre de işinin bitirilmesi amaçlanıyordu. Bütün dünyaya canlı yayın yapılarak seyrettirilen katliamların duvarların dışında yaratacağı etkiyi biliyorduk. Emekçi halkların öncüsü devrimci-komünist güçler nasıl savaşılacağını ve teslim olunmayacağını bütün devrim güçlerine göstermeliydiler. Şimdi ele geçirilen zindanların da sorumluluğu üzerimizdeydi. Savaş mümkün olan en uzun süreye yayılmalıydı...

Saldırıların yoğunlaştıran düşman, koşuşların çatılarını, iş makineleriyle duvarları delerek ilerlemeye çalışıyordu. Yoğun tarama ve binlerce gaz bombasıyla içeriye girmeye çalışılınca tutsaklar iki bölüme ayrılmak zorunda kaldı. Göz gözü görmüyordu. Bir çok kişi yaralanmasına rağmen büyük bir dirençle ayakta kalmaya devam ediyordu. Kimsenin yüzünde ne en ufak bir yılmılık ne de kaygı vardı. Gaz bombalarından simsiyah olmuş yüzlerde gözler ışıl ışıl parlamaya devam ediyordu. Yoldaşların bir kısmı diğer taraftaki koşuşta kalmıştı. Bulduğumuz koşuşların tepesinden rasgele sürekli taranıyor, bomba yağmuruna tutuluyorduk. Karşı koşuşun pencerelerinden alevler yükseliyordu. Orada bulunan tutsakların büyük bölümünün ölümsüzleştiğini düşündüm. Daha dün B.paşa zindanının da yangın bombalarıyla saldırıp 6 bayan tutsağı diri diri yakmamışlar mıydı? Bir elin, yüreğimi avuçlayıp sıktıkça sıktığını hissediyordum. Yanımda bulunan yoldaşların yüzlerinde gezdirdiyordum gözlerimi... Kim bilir belki de birkaç dakika sonra gözlerdeki o ışıltılar donup kalacaktı yüzlerinde! Şimdiye kadar romanlarda okuduğumuz savaş cephelerinin görüntülerinden farklı değildi yaşadıklarımız. Ağzlarından tek bir ah bile çıkmayan yaralılarımız, çaresizlik içinde elini yaralıların üzerinde gezdiren hemşirelerimiz, günlerdir süren uykusuzluğa ve açlığa-susuzluğa rağmen dimdik ayakta düşmanı bekleyen savaşçılarımız... En olanaksız koşullarda bile böylesine büyük bir inanç ve kararlılıkla savaş sürdürmeyi göze alanları yenmek, teslim almak mümkün olabilir miydi? Dört bir taraftan binlerce silahlı güçle kuşatılmasına rağmen “Asıl siz teslim olun” diye haykıran sesleri susturabilmek mümkün müydü? Mümkün olmadı... Tek bir devrimci tutsağa bile boyun eğdiremediler. Eğdiremedikleri için de büyük vahşetler eşliğinde katletmeye giriştiler.

Dört gün boyunca büyük kahramanlık örnekleri yaratarak zindan savaşlarını sürdüren tutsaklar, yaralı ve yarı baygın haldeyken büyük bir zorbalık ve işkenceler eşliğinde dışarıya çıkarıldılar. Tarihin tanıklık ettiği en büyük zindan katliamıyla F Tipi zindanlara nakledilmeye çalışılan devrimci tutsakları, kazandıkları zaferleri çoğaltmaya çağıran yeni yeni çarpışmalar bekliyordu. □

Proletaryanın Kapitalizme Karşı Savaşının Büyük "General"i: FRIEDRICH ENGELS

Bütün bir Avrupa'da "Kızıl bir hayalet" dolaşırken, bu "hayalet" in bir gün dünyaya egemen olacağını insanlığın kulağına fısıldayan iki genç bilim adamı da, Avrupa'yı dolaşıyordu. "Kızıl hayalet"ten ölesiye korkan burjuvazi, proletaryaya devrim ilhamı veren Karl Marx ve Friedrich Engels'i sürekli takip altında tutuyor ve kovuşturmaya uğrattıyordu. Kuşkusuz Marx ve Engels'in yaydığı düşünceler, burjuvazi için tehlikeliydi; onlar "devrim" gibi tehlikeli düşüncelere sahiptiler. Marx'ın adı daha o tarihte "kızıl terörün doktoru"na çıkmıştı. Engels'e gelince "proletaryanın yalnızca acı çeken bir sınıf olmadığını, içinde bulunduğu yüzkarası ekonomik durumun onu hiç durmadan ilerite ittiğini ve mutlak kurtuluşu için savaşmaya zorladığını ilk önce Engels söylemiştir" diyor Lenin.

Proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf savaşımının, bu eşsiz senfoninin, "ikinci keman"ı olan Engels, 28 Kasım 1820 'de Prusya'nın Ren Eyaleti'ndeki Barmen kentinde bir dokuma fabrikatörünün oğlu olarak doğdu. İşçilerin nasıl sömürüldüğünü çocukluğundan başlayarak bizzat gözlemledi. Daha çocukken bağımsız davranışlarıyla akranları arasında dikkati çekiyor. Hiçbir şey onu körü körüne baş eğmeye zorlayamıyor. Bunun yanı sıra alçak gönüllülük, içtenlik, doğruluk gibi sonraki yaşamında da belirleyici olan özellikleri daha o yıllarda şekilleniyor. Zorunluluklar dolayısıyla lise öğrenimini yarıda bırakıp babasının malikanesinde çalışmaya başlıyor: ama hiçbir zaman klasik bir işveren olamıyor. Tam tersine işçilerle yakından kurduğu diyalog onun daha derinlemesine düşüncesine vesile oluyor. Daha sonraki yıllarda söyleyeceği şu sözler, hiç kuşku yok ki, bu dönemde kafasında şekilleniyor: "*Bir düşüncenin sonsuzluğuna, ebedi gerçeğin zaferine olan inanç, bu düşüncenin hiçbir zaman ikileme düşmeyeceğinden, yolunu hiçbir zaman şaşırmayacağından emin olmaktır; Tüm dünya ona karşı çıkıyor olsa da...Varsın bizim için, düşüncelerimiz uğruna kolaylıkla feda edebileceğimiz sevgi, çıkar, zenginlik olmasın; bu düşünce bize her şeyin kat kat fazlasını verecektir! Savaşacak ve kanımızı dökeceğiz, düşmanın acımasız gözlerine korkusuzca bakacağız ve son nefesimize kadar savaşacağız! Bayrağımızın dağların doruklarında nasıl dalgalandığını görmüyor musunuz? Yıldızlarımızın kılıçlarının nasıl parladığını, miğferlerinin uçlarının nasıl ışıldadığını görmüyor musunuz? Onların orduları, dört bir yandan harekete geçmiş, vadilerden bize doğru koşuyor; şarkılar söyleyerek dağdan iniyor. Büyük karar günü, halkların kavga gününü yaklaşıyor ve zafer halkların olacaktır!" (Galina Serebr-*

kyakova, Ateşi Çalmak 5, s.268)

Engels, bilimsel sosyalist düşüncelere ulaşmadan önce, ilkin Hegel'in düşüncelerini benimliyor. Onun diyalektik yönteminden oldukça etkileniyor. Sonradan askerliğini yapmak için geldiği Berlin'de Genç Hegelciler ile tanışıyor. Proletaryanın iki büyük öğretmeninin yolları farklı yerlerden gelerek burada kesişiyor. Engels, Marx'ın adını bu yıllarda duyuyor ve onun yürekli bir dava adamı olduğunu hemen anlıyor. Yıllarca sürecektir büyük dostluğun ve yoldaşlığın temellerinin ilk atıldığı yer Marx'ın yazı işleri müdürü olduğu Rheinische Zeitung gazetesi oluyor. Engels'in sosyalist görüşlerinin filizlenmesi ise bu görüşmenin hemen sonrasında denk gelen İngiltere seyahatinde oluyor. Engels, İngiltere'de uzunca bir süre kalıyor ve 1845 yılında "İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" adlı kitabı yazıyor. Engels, engin gözlem yeteneği sayesinde İngiltere'deki işçi ve emekçilerin yaşadığı koşulları kitabında mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Ve bu kitap, o yıllarda büyük yankı yaratıyor.

Marx ve Engels, 1845 yılında Brüksel'de yeniden bir araya geliyorlar ve yan yana kiraladıkları evlerde kalıyorlar. Bu yıllarda tarihsel materyalist dünya görüşü hakkında ikisinin kafasında ayrı ayrı oluşan düşünceleri bir araya getirmeleri ve tartışmaları mümkün oluyor. Daha sonraları bu ortak düşünceleri önce her birinin ayrı ayrı bölümlerini yazdıkları Kutsal Aile'de, sonra tam bir kaynaşma olan Alman İdeolojisi'nde ve nihayet tüm hepsinin özeti sayılabilecek Komünist Manifesto'da ifade ediyorlar. Marx, her zaman Engels'in ansiklopedik bilgisine, şaşılabilir belleğine, uzak görüşlülüğüne ilgilendiği konuların çok yönlülüğüne hayranlık duyuyor. Engels, zamanla tarih, felsefe, doğa bilimleri, taktik ve strateji ve askeri konular da bir otorite durumuna geliyor. Marx'ın çocuklarının ona taktikleri "General" lakabı, tamı tamına yerine oturuyor. Çünkü Engels, barikat savaşlarının askeri taktikleri üzerine düşünen, işçi sınıfının ilk askeri teorisyeniydi. 1848 yılında tüm Avrupa'yı saran devrimler sırasında O, bu konu üzerinde özellikle durmuş ve işçi sınıfının yenilgisinin nedenleri üzerine kafa yormuştu. "*Bu demek midir ki, gelecekte sokak çatışması hiçbir rol oynamayacaktır? Hiç de değil. Yalnız şu demektir: 1848'den bu yana koşullar sivil savaşlar için çok daha elverişsiz, birlikler için çok daha elverişli olmuştur. Şu halde bir sokak çatışması, gelecekte ancak bu elverişsiz durum başka etmenlerle giderildiği takdirde başarılı olabilir. Onun için sokak çatışması, büyük bir devrimin başlarında, gelişmesi sırasında olduğundan daha seyrek olacaktır ve bu işe da-*

ha büyük kuvvetlerle girişmek gerekecektir. Ama o zaman da bu kuvvetler, kuşkusuz açık saldırıyı pasif barikat taktiğine yeğ tutacaklardır." Bu satırlar yazıldıktan yüzlerce yıl sonra canlılığını korumaktadır. Günümüz koşullarında bir savunma tarzı olarak barikat taktiğine başvuranlara, Engels'in bu satırlarını okumalarını tavsiye etmek gerekiyor.

Engels, bunların yanı sıra, aynı zamanda iyi bir örgütleyiciydi de. Marx hayattayken, onunla birlikte gizli Alman Komünist Birliği'ni örgütüyorlardı. Yasal alanda ise, Enternasyonal'in tüm örgütlenme faaliyetlerine koştuyluyorlardı. "Biz Komünistler" diyordu Engels, "şu anda sözlerimizle savunduğumuz proletaryanın davasını, aynı zamanda eylemlerimizle de savunacağız". Engels'in bu yoğun temposu Marx'ın ölümünden sonra daha da arttı. O, uluslararası komünist hareketinin öğretmeni olarak üzerine aldığı sorumlulukları büyük bir özveriyle yerine getirdi. Tüm ülkelerin sosyalist hareketine büyük bir katkısı oldu. "Onların hepsi" diyor Lenin, "*emektar Engels'in bilgi ve deneyimlerinin hazinelerinden sonuna kadar yararlandılar*".

Engels'in en büyük özelliklerinden biri fedakarlığıydı. Bir "ikinci keman" olarak sessizce çalıştı. Marx, Kapital'i yazıp yayınlamasında, O'nun büyük emeğini sıklıkla yad etmiştir. Hatta Engels olmasa, bunu başaramayacağını söylemiştir. Engels, Marx'ın Kapital'i yazmasına sadece düşünsel olarak katkıda bulunmamıştır; aynı zamanda Marx ve ailesinin geçimini sağlamak için babasının malikanesinde hiç sevmediği yöneticilik işini üstlenmek zorunda kalmıştır. Marx'ın sağlığında yayınlanamayan Kapital'in II. ve III. cildini Engels, Marx'tan kalan el yazılarını büyük bir sarraf titizliğiyle inceleyerek, yayına hazır hale getirmiş ve yayınlamıştır. Deyim uygunsuzsa, II. ve III. cildi yeniden yazmıştır. Kapitaller üzerine çalışırken, gözlerinde işiğe karşı hassasiyet, şeklinde bir rahatsızlık baş göstermiş, buna rağmen, gece çalışmalarını bırakmayarak bu eşsiz hazineleri insanlığa kazandırmıştır. "*Marx'ın bana bıraktıklarının tümünü insanlara vermeden ölmeye hakkım yok*" diyordu.

Engels'in çalışma azminin ve fedakarlığının bugün tüm komünistlere örnek olması gerekiyor. O'nun, bir dergi sayfalarına sığdıramayacak çalışmalarının iyi okunup anlaşılması, O'nun emeğine gösterilecek en büyük saygı olacaktır kuşkusuz. "Bırakın bizi genç ve güçlü olduğumuz sürece özgürlük için savaşalım" diyordu Engels. Bugün, O'nun yaşlarına ulaşmamış herkesin, bu söz üzerinde uzun uzun durması gerekiyor.

Engels, 1895'in başlarında, ölümcül bir hastalığa (yemek borusu kanseri) yakalandı. 1895 yılında çok sevdiği Eastbourne'e zorunlu "tatil"e gitti. Ağrıları daha da artmıştı, ancak buna rağmen politik olayları dikkatle takip etmeye devam ediyordu. Eskiden olduğu gibi herkesin gelişimiyle bizzat ilgileniyor, bu arada yeni çalışmalar için planlar yapıyordu.

5 Ağustos 1985'te ölümsüzlük yatağına uzandığında, eminiz ki yaptıklarından çok yapamadıklarını düşünüyordu. Mezarı başında Wilhelm Liebknecht'in konuşması, onu en kısa ve özlü biçimde tanımlıyor: "*O bir yol gösterici, bir öncü, bir savaşçıydı. Teori ve pratik, onun kişiliğinde birleşmişti.*" □

ATINA'DA 17 Kasım Yürüyüşü

Demokrasinin beşiği sayılan bu ülke 1967-74 yılları arasında yedi yıl askeri diktatörlük yaşamıştı. Elbette, antik çağ siteleri demokrasinin kölelerin sırtına oturması gibi, günümüz burjuva demokrasinin de ücretli kölelerin sırtına oturduğu biliniyor. Yine de, askeri diktatörlük, bundan daha karanlık birşeydi.

Yunan cuntasının Kıbrıs'taki çırağının ortalığı karıştırması ve böyle bir bahane arayan faşist TC'nin adanın yarısını işgal etmesi, cunta için çok ağır askeri ve siyasi darbe olmuştu. Ama cuntanın işini bitiren, içerdeki halk yığınlarının devrimci hareketi oldu. 17 Kasım'daki Politeknik işgali, hareketi ateşleyen kıvılcımdı.

Cunta, tanklarla okula girip işgali kanla bastırmıştı bastırmasına ama her yana yayılan devrimci halk hareketi karşısında uzun süre direnemedi. Atina'nın merkezinde bulunan kampüste tanklarla üzerinden geçilen demir kapı ve öğrenci liderinin kesik baş heykeli, bugün hala Yunan halkının devrimci onurunu simgeliyor.

17 Kasım günü cunta tarafından katledilen öğrencilerin anısına Yunanistan'da her yıl yürüyüş düzenleniyor. Bu yılki yürüyüşe yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Çoğunluğunun öğrenci ve gençlik çevrelerinin oluşturduğu eylemciler, kentin merkezinden geçen yaklaşık 2 km.lik güzergahı 2 saatte katettiler. Yürüyüşün varış noktası, her zaman olduğu gibi ABD elçiliği idi. Bu arada belirtelim, Atina'daki yürüyüşlerin çoğunluğu, her ne sebeple yapılıyor olursa olsun, ABD elçiliğini hedefliyor. Bu bize Yunan devrimci hareketinin olumlu yani olarak görünüyor. Ama bununla birlikte, yürüyüş güzergahında zengin semtler, bankalar, kiliseler hatta meclis binası olmasına rağmen. Yani meclisin yanından geçen yürüyüşçüler dönüp de tek bir protesto hareketinde bulunmadılar. Bu çoğunlukla böyle oluyor, sağa sola bakmadan doğruca "şeytan taşlamaya" gidiyorlar.

Bu yüzdendir ki, meclisin önünde rutin güvenliğin dışında hiçbir polis yoktu.

Yürüyüş, ABD elçiliğinin önüne kadar alaysız geçti. Elçiliğin önünde bazı anarşist gençlik grupları elçiliğe ve polislere şişe, maytap vs. fırlattılar; polisin saldırması üzerine grupla polis arasında kısa süreli bir arbede yaşandı.

Bu yılki gösteride çoğunluğu ABD elçiliğinin önünde olmak üzere toplam 7 bin polis görev almış ki, bu cuntadan sonra görülmemiş bir rakam.

Yürüyüşte ilgimizi çeken bir başka nokta ise, bir grup asker oldu. Askerlerin yürüyüşlere katılmalarının yasak olduğu Yunanistan'da, askeri hapisanede yatmayı göze alan bir grup asker üniformalarıyla gösteriye katıldılar. Yol boyunca Irak'taki savaşı protesto eden bir bildiri okuyan askerleri her grup coşkuyla alkışladı.

Zaten bütün yürüyüşe egemen olan slogan ve pankartlar, Filistin ve Irak halklarıyla dayanışma içerikliydi. Yunan solu, Filistin ve Küba halklarına olan sempatisini ve ABD'ye olan nefretini her fırsatta sergiliyordu.

Yunanistan'dan Leninistler

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

BULGARİSTAN'DA YÜZBİNLER UYARI GREVİNDE

Hükümetin uyguladığı IMF politikalarını protesto etmek için, ülkenin en büyük iki işçi konfederasyonu Podkrepa ve KNSB'ne bağlı işçiler, 18 Kasım'da bir saatlik uyarı grevine çıktılar.

Sabah saatlerinde iş bırakan eğitim emekçileri ve sağlık emekçileri, eğitim ve sağlık hizmetlerini durdurdular. Tren, otobüs, metro, taksit ve dolmuş şoförlerinin de iş bırakması ile birlikte, başkent Sofya'nın trafiği felç oldu, Burgaz ve Varna'da liman işçileri işi durdurdu. Maden işçilerinin de iş bırakarak katıldıkları uyarı grevi-

ne katılımın çok yüksek olduğu, ülke genelinde yaklaşık 400 bin işçinin greve katıldığı bildirildi. Emekçiler, ücretlerin ve sosyal hakların artırılmaması durumunda genel greve gidileceğini söyledi.

FİLİPİNLER'DE ŞEKER GREVİ

Filipinler'de binlerce şeker işçisi ve şeker kamışı tarlalarında çalışan köylü, ücretlerinin artırılması ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için grevdeler. CATLU Sendikası ve köylü örgütlenmesi olan ULWU'ya bağlı işçi ve köylüler, Hacienda Luisita'nın en büyük şeker fabrikasının kapılarını kapatarak içeriye kimseyi sokmuyorlar.

Kapının dışına yığılmak yapan polis ve askerler ise kapılar açılmazsa zor kullanarak müdahale edeceklerini söylüyorlar. İşçi ve köylülerin bu tehditlere karşı verdikleri cevap ise aklıktan ölmektense mücadele ederek ölmek daha iyidir oldu. Yaşanan sorunun basit bir ücret artışı isteği olmadığını ifade eden emekçiler, bunun Filipin halkı ile büyük toprak sahipleri arasında bir savaşım olduğunu söylüyorlar.

16 Kasım günü işçi ve köylülerin yaptığı eyleme ateşli silahlarla saldıran polis, aralarında bebek yaşta çocukların da bulunduğu 14 kişiyi katletmişti ve yüzlercesini de gözaltına almıştı. Onlarca kişiden ise hala haber alınmıyor.

NİKARAGUA'DA SAĞLIK EMEKCİLERİ GREVDE

Nikaragua'da, 24 Kasım günü binlerce sağlık emekçisi greve çıktı. 20 binden fazla emekçinin katıldığı grev, 27 Kasım'a kadar sürecek. Sağlık bütçesinin ve ücretlerin artırılmasını talep eden emekçiler, bu grevin 13 bin sağlık kuruluşunda aşamalı olarak süreceğini söylediler.

FRANSA DEMİRYOLLARINDA GREV

2005 yılı bütçesine göre 3 bin 500 kişiyi işten atmayı hedefleyen Fransa Devlet Demiryolları Ulusal İşletmesi, onbinlerce işçinin greviyle karşılaştı.

İşten atmalara, demir yollarının özelleştirilmesine hız verilmesine ve bir ay önce imzalanmış olan, ulaşım sektöründeki grev hakkının kaldırılmasına ilişkin anlaşmaya karşı 25 Kasım'da 50 bin işçi eylem yaptı. Öğle saatlerinde 8 sendika federasyonunun ortak çağrısıyla başlayan miting, akşam sa-

atlerinde ulaştırma bakanlığı önlerinde son buldu. Bakanla görüşmeyi talep eden işçilere yanıt vermeyen bakan, 6 Aralık'ta sendikacılarla görüşebileceklerini söyledi. Bu grev ve eylemlerle birlikte onbinlerce emekçi, grev ve sosyal haklarına sahip çıkacağını, bu tür anlaşmaları tanımadığını da göstermiş oldu.

İki yıl önce de benzer saldırı hazırlıklarına karşı başkentte eylem yapan 80 bin kişi, bu planların önüne geçmeyi başarmıştı. Bugün yine aynı hesapların yapıldığını, işten atmaların planlandığını belirten işçiler, ilerleyen haftalarda daha geniş kapsamlı eylemlere hazırlanıyorlar.

FAS'TA BÜYÜK ORTADOĞU PRO- JESİ'NE KARŞI EYLEMLER

ABD yönetimi ve aralarında G-8 ülkeleriyle Türkiye'nin de bulunduğu 20 ülke, BOP kapsamında "Gelecek Forumu" toplantıları için 11 Aralık'ta Fas'ta bir araya gelmeyi planlıyor. Faslı emekçiler ise, bu foruma ve emperyalizme karşı tepkilerini göstermekte gecikmediler. Irak ve Filistin'e Destek Grubu ve Gelecek Forumu'na Karşı Fas Grubu çatıları altında örgütlenen emekçiler, 28 Kasım'da Rabat'ta bir eylem yaptılar.

50 binden fazla kişinin katıldığı eylemde ABD ve İsrail bayrakları yakılırken, Irak ve Filistin bayrakları taşındı. ABD karşıtı ve Irak'ı destekleyen sloganların atıldığı eylemde BM ve gerici Arap rejimlerini temsil eden tabutlar da taşındı.

KANADA: "Bush Go Home"

Kanada'ya resmi ziyarette bulunan

ABD başkanı Bush, ev sahibi Kanadalı emekçiler tarafından hak ettiği şekilde karşılandı. İsının sıfırın altına düştüğü şehirde binlerce emekçi, Ottawa'da parlamento binası önünde toplandı.

Kanada yönetiminin Irak işgaline destek vermesine karşı çıkan emekçilerin eylemine polis müdahale etti ve bazı eylemcileri tutukladı.

Bağdat'ın işgali sırasında Saddam heykelinin devrilmesi gibi Bush heykelini deviren Kanadalı emekçiler, Bush'ın Irak işgalinden dolayı savaş suçlusu sayılmasını istiyorlar ve hükümetlerinin Amerika Füze Savunma Programına dahil olmasına da karşı çıkıyorlar.

İTALYA'DA KAMU EMEKCİLERİ GREVDE

Başbakan Berlusconi'nin ekonomi politikalarını ve sosyal hakları kısıtlama, kamu harcamalarını azaltma planlarına karşı milyonlarca işçi greve çıktı. Grev şehir içi taşımacılık, okullar, kamu daireleri ve posta işletmelerinde etkili oldu. Trenler seferlere çıkmadı, uçak seferleri yapılmadı. Matbaa işçilerinin de greve katılmasından kaynaklı ülkede ki günlük gazeteler yayımlanmadı. Ayrıca CGIL, CISL, UIL sendikaları tarafından ortak yapılan grev çağrısı çerçevesinde 80 kent ve kasabada işçiler ve kamu emekçileri alanlara çıkarak protesto gösterileri yaptı. Kamu emekçileri ücretlerine zam yapılmasını talep ettiler.

Yüzbinlerce emekçinin katıldığı eylemlerde Berlusconi hükümetinin sermaye yanlısı politikalarına tepki gösterildi. Grev sırasında en büyük eylemler, Turin, Milano ve Venedik'te yapıldı.

30 Kasım'da yapılan bu grev, son iki yıl içerisinde İtalya'da milyonlarca işçinin katılımıyla gerçekleşen 5. grev. □

Devrim Mücadelesinde SANATIN GÜCÜ

“Sanat, insan zihninin gelişmesi, ilerlemesi doğrultusunda gelişerek, ilerleyerek insana tarih boyunca yoldaşlık etmiştir” der Boris Suçkov Gerçekçiliğin Tarihi adlı kitapta... sanat, bu yoldaşlık görevini, sınıf savaşımın tarihi boyunca da göstermiş, ezilen halkların mücadelesinde yerini almaktan geri durmamıştır. Ezenle ezilen arasında devam eden savaşımında tercihini ezilen halkın yanında yapan sanat, toplumların değişim-dönüşümünde çok önemli görevler üstlendi.

Sanat, devrimci duyguların gelişiminde büyük bir etkiye sahiptir. Marksist-Leninist düşünceyi ete kemiğe büründüren, bilinçle yüreğin birliğini sağlayan sanattır. Sanat, bu görevini yerine getirmek için kendi dilini doğru kullanmak zorundadır. Sanat diliyle insanların bilincine ve yüreğine seslenmek istiyorsak, kaba, sloganvari anlatımlarla bunu yapmamız mümkün değildir.

Sınıf mücadelesi, işçi emekçi halklara ulaşmak için bize çeşitli araçlar sunmaktadır. Tüm bu araçların ise kendine has bir dili, anlatımı vardır. Bildiriler geniş kitlelere mesajlarımızı ulaştıran kısa metinlerdir, doğal olarak anlaşılır, net bir dil kullanmak önemlidir. Sokağın, eylemin dili olan sloganlarda çarpıcı, net ve öz bir dilin kullanılması, yüz binlerin katıldığı bir kitle gösterisinde, ortak duyarlılığın yakalanmasını ve mesajlarımızın onlara ulaştırılmasını sağlar. Bildiride kullandığımız dille, sloganda kullandığımız dil aynı olmayacağı gibi sanat eserinde kullandığımız dil de farklı olacaktır. Bu bizim öznel niyetlerimizin değil, nesnellüğün dayatmasının sonu-

çudur. Her alan kendi dilini en doğru şekilde kullanarak etkili olabilir ve mesajlarını doğru bir şekilde insanlara ulaştırabilir.

Biz de bugün çalışma yürüttüğümüz her alanda, sanatın gücünü en iyi şekilde kullanmalıyız. “Kullanmak” asla kaba bir şekilde algılanmamalıdır. Sanatsal değeri düşük olan romanın, şiirin, sinemanın, tiyatroyun değiştirici-dönüştürücü görevini yerine getirmesi mümkün de-

ğildir.

Mücadeleye atılmamıza neden olan sanat eserlerini burada sıralamaya kalksak sayfalar yetmeyecektir. Gorki'nin Ana romanını okuyup da etkilenmeyen kaç insan vardır... Gülünün Solduğu Akşam'ı okuyup da Deniz olma hayalini kurmayan kaç kişi vardır... Nazım Ustanın şiirleri yüreğimizi alt-üst etmemiş midir? Nazım'da, her koşulda, anda ve zamanda duygularımızın tam bir ifadesini bulmadık mı? Memleket özlemiyle dolu, mülteci bir yaşamın içindeyse, bu duygularımızın en iyi ifadesini bulmadık mı? Mahpusluk ve daha da yıllarca yatacağımız, ranzamızın başucunda, yanı başımızda o dillendirmedim mi hasretimizi, umutlarımızı, sevinçlerimizi... Kavganın içinde dolu dizgin koşarken onun şiirleri değil mi yoldaşlık eden bize... Tehlikeler konusunda yoldaşça uyarıcı, bahçesinde ebruli hanımeli açan evin dev gibi aşklara mezar, evinde ağlayanların gözyaşlarını boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanların yoldaş olamayacağını bildiren o değil mi?

Onunla özler... onunla sever... onunla umut ederiz...

Sanatın gücünü bu anlamda değerlendirerek, sınıf mücadelesinde etkin bir araca dönüştürmek mümkün. Amacımız burada “araç mı, amaç mı” tartışması yapmak değil, işçi emekçi halklara romanı, şiiri, tiyatroyu, sinemayı, müziği ulaştırmak için neler yapabiliriz. Sanatın çeşitli dilleriyle insanların yüreğine ve bilincine nasıl seslenir ve onu nasıl dönüştürürüz, önemli olan budur. □

İŞÇİ ATÖLYESİNE GİRİŞ

Ayıışığı Sanat Merkezi, çalışmalarına işçi arkadaşlarımızın önerisiyle “İşçi Atölyesi”ni de ekledi. Ayıışığı Sanat Merkezi, sosyalist kültürün ve sanatın yaşatılmaya ve yaratılmaya çalışıldığı bir yer. Öyleyse burada, buranın gerçek sahiplerini yani emekçilerin

gündemleri tartışılmalı, deneyimler paylaşılmalı, yeni kültürün ve sanatın temelleri atılmalıydı. İşte böyle çıktık yola.

İşçi arkadaşlarımızın her zamanki gibi gerek araştırmalarıyla gerek katılımlarıyla bize neler yapabileceğimizi gösterdiler. Yeni katılan arkadaşlar karşılaştıkları yeni kültürün heyecanı ve anlama gayretleriyle bize önümüzdeki programlar için ışık tuttular.

Atölyemiz 3. haftasını bitirdi. İlk hafta Temel Bilgiler, 2. hafta Türkiye’de Sınıf Mücadelesinin Gelişimi, 3. hafta Dünya’da Sınıf Mücadelesi ve Anti-Kapitalist Hareket üzerine söy-

leştik.

Söyleşilerimizde sınıf bilinçli işçi arkadaşlarımız bize işçi sınıfının gelişkinlik düzeyini gösterdiler. Ancak gördük ki bu tür söyleşiler görsel materyallerle desteklenmeli

ve işçilerimiz arasındaki bilinç farkı gözetilerek programlar hazırlanmalı. Çünkü İşçi Atölyesi’yle hedefimiz en geniş işçi ve emekçi kesimlere ulaşabilmek. Üzerinde yaşadığımız topraklardaki işçi kesimlerini düşünecek olursak örgütlü, bilinçli işçilerimizle işçi olmanın bilinciyle yeni tanışan işçilerimiz arasındaki mesafeyi en aza indirebilmekle mücadeleye katkımız olacağı inancındayız.

İşçi atölyesi çalışmalarımız devam edecek. Bugüne kadar yapılan çalışmalarımızı ve gelecektekileri bir broşürde toplayıp paylaşmak istiyoruz. Her alanda çalışan işçi arkadaşlardan öğreneceğimiz çok şeyimiz var. Eksiklerimizi bu öğrendiklerimizle tamamlayarak ilerleyeceğiz.

Katkılarınızı, önerilerinizi, görüşlerinizi bize taşıyın. Bilgilerimizi, deneyimlerimizi paylaşalım. Birlikte üretmek ve birlikte yönetmek kültürüyle, yani işçinin öz kültürüyle yapabileceğimiz sınırı yok.

Yeniden buluşmak üzere.

Ayıışığı Sanat Merkezi
İşçi Atölyesi

GEB-DER'İN AÇILIŞI YAPILDI

Genç Emekçiler Birliği Derneği, daha önceki sayılarımızda da yer verdiğimiz gibi işçi, emekçi, işsiz, öğrenci bütün gençliği kucaklamak, yozlaşmışlığa karşı mücadele etmek için kurulmuş bir demektir.

Ve tam da bu iddiaya uygun düşecek bir şekilde açılışı, İzmir'in emekçi bir semti olan Çiğli Güzeltepe'de yaptı.

Açılış etkinliği için yoğun bir duyuru yapılmıştı. Semtin her yerinde çağrı afişleri vardı. Dernekdeki çalışanlarla görüştüğümüzde, semtteki evlerin çoğuna tek tek gidip davetiye verdiklerini anlattılar.

Açılış 21 Kasım 2004 Pazar günü, saat 15:00'da gerçekleşti.

Açılış etkinliği ilk olarak, 13 Mart 1982'de ölümsüzleşen ve GEB'in ilk kurucularından olan 13 Mart Savaşçıları nezdinde bütün devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından GEB-DER Başkanı Taner Şenel demerin amacını, hedeflerini, yapmayı planladıkları programları açıklayan ve GEB'in tarihinden bahseden bir konuşma yaptı. Eski GEB'lilerin de katıldığı etkinlikte duygusal anlar yaşandı.

Yapılan konuşmaların ardından şiir grubu sahneyi aldı. Ağırlıklı olarak Nazım Hikmet'in şiirlerinden kolaj yaparak oluşturdukları programlarını bağlama ve gitar eşliğinde sundular. Bu programın ardından da, Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'ndan Vedat, tek kişilik bir oyun sergiledi. Oyunu büyük bir ilgi gördü ve ardından etkinlik müzik dinletisiyle sona erdi.

Etkinliğe, Büro Emekçileri Sendikası Ankara Şubesi Başkanından, İzmir Çiğli Belediye Başkanından ve Ayışığı Sanat Merkezi İzmir Şubesi'nden mesajlar geldi.

Etkinliğin ardından, katılan konuklara tekrar GEB-DER'in planladığı programlar hakkında bilgi verildi.

Yeni Evrede Mücadele Birliği/İZMİR

DEVRİMCİ TUTSAKLARLA DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

Aralık ayına girdiğimiz şu günlerde İzmir'de, zindanlarda sürmekte olan mücadelelerle ilgili değişik etkinlikler, eylemlilikler gündeme geldi.

19 Aralık 2000 tarihinde zindanlarda gerçekleştirilen katliamın yıldönümünün yaklaşması, ayrıca Yeni Ceza İnfaz Yasası'nın gündeme gelmesiyle, her alandan devrimci tutsaklarla dayanışma amaçlı sesler yükselmeye başladı.

İzmir'de uzun bir süredir faaliyetleriyle gündemde olan Ayışığı Sanat Merkezi de, 28 Kasım günü Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Etkinliği düzenledi.

Saat 16:30 civarında başlayan etkinlik, açılışını devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla yaptı.

Saygı duruşunun ardından, Devrimci İşçi Komiteleri adına etkinliğe katılan Yılmaz Ekşi, Devrimci Tutsaklarla Dayanışmanın gerekliliğinden bahseden ve işçi sınıfının devrimci tutsakların özgürleştirilmesi için mücadele etmesi gerektiğini vurgulayan bir konuşma yaptı.

Daha sonra etkinliğe gönderilen mesajlar okundu. Remzi Aydın'ın Ölüm Orucu Eylemi'nde 500'lü günlere ulaştığının vurgulandığı ve İzmir'den de devrimci tutsaklara bir ses göndermenin coşkusundan bahsedilen; Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi İzmir Temsilciliği, İzmir Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği Derneği'nin gönderdiği mesajlar coşkuyla karşılandı. Mesajların okunmasının ardından, sahneye Grup Harmanyeli çıktı. Grup programlarına başlamadan önce kısa bir konuşma yaptıktan sonra "Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız" diyerek genelde marşlardan oluşan sunumlarına geçti. Grup Harmanyeli'nin ardından, Grup Arz-ı Muhabbet sahne aldı. Kürtçe ve Türkçe söyledikleri parçalarla etkinliğe renk kattılar. Bu dinletinin ardından, İzmir Ayışığı Şiir Topluluğu sahneyi aldı. Şiir grubu kısa bir konuşma yaparak, "böyle bir etkinlikte yer almaktan büyük bir mutluluk duyuyoruz. Ve sizlerle, zindanlarda tutsaklara yazılmış şiirlerden oluşan bir program hazırladık." Şiir dinletisinin ardından sahneyi İstanbul'dan gelerek etkinliğe katılan Tuncay Çakan ve Burcu Savur aldı. İlk olarak Burcu Savur iki Latin şarkısı söyleyerek izleyicileri Latin Amerika'ya kadar götürdü ve sahnedeki indi. Tuncay Çakan'da seslendirdiği parçalarla etkinliğe coşku kattı. Etkinlik sıcak bir şekilde karşılıklı şarkılar söylenerek sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği Dergisi/İzmir Temsilciliği

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Seni anlattılar, dimdik başını
Çevrildiğinde şehrin tüm namluları üzerimize
Dimdik duruyormuşsun gülümseyerek
En öndeymişsin
En öndeyken vurmuşlar seni
Kanlar içindeymiş bedenini ve gülümsüyormuşsun
(...)

Gittiğinde sen gülümseyerek
Kahramanlar gibi dövüştü yoldaşların
Aç, susuz, yaralı ve uykusuz kaldılar
Aç, susuz, yaralı ve yorgun dövüştüler
Ne boyun eğdiler ne de yenildiler
Yıkık zindanların yenilmeyen tutsaklarıydı onlar
Ne teslim oldular, ne de teslim alınabildiler
Şimdi seninle gülümsüyor yoldaşların
Astık hücre duvarlarına
Kanlı çığlıklarla ismini
kendi kanımızla
Gülümseyen resminin yanına

Ergül Çiçekler
Kandıra Şubat 2001

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTTURMAYACAĞIZ